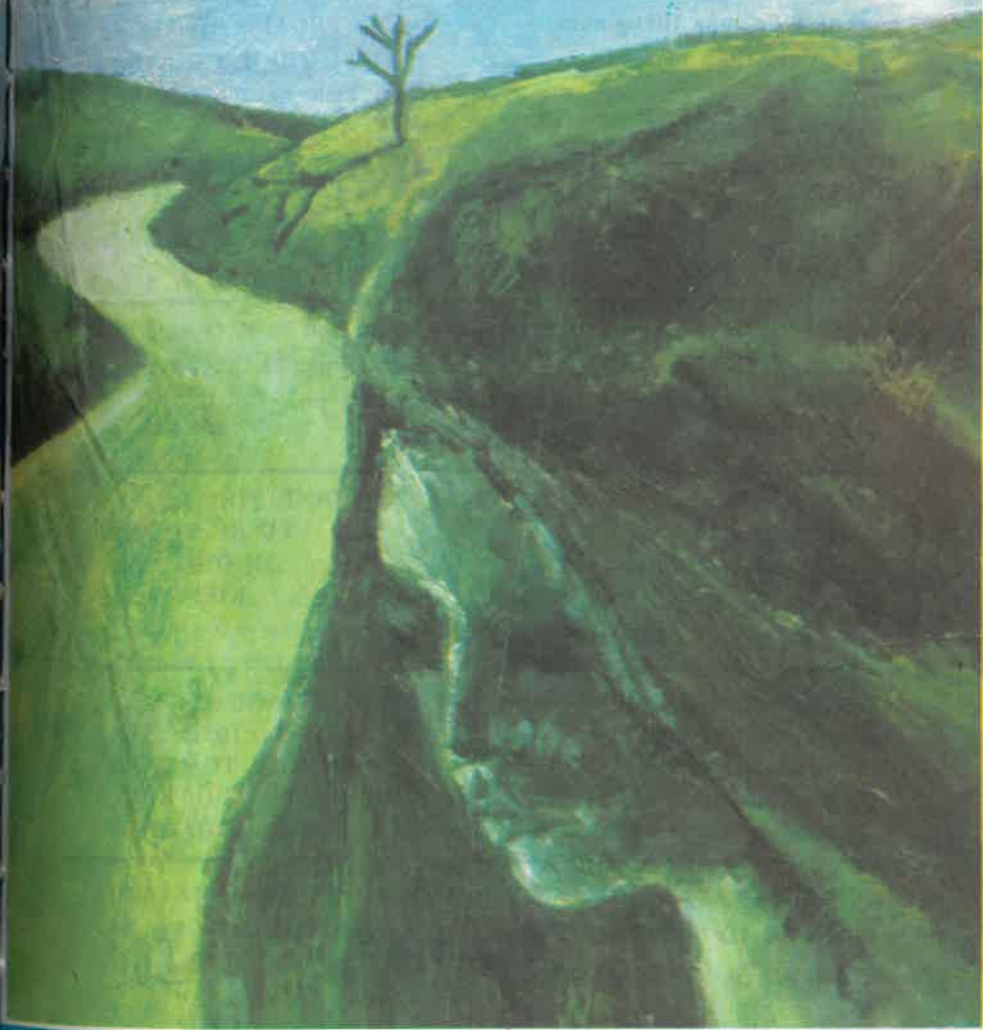

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

10806
AP 215
T. 9244

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT :
QUẢN LÝ :
THƯ KÝ :
PHÁI VIÊN :

VŨ MỘNG LONG
ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

9B115 Thánh Mẫu, Chí Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

mưa giữa mùa tháng năm
ngàn cây thấp nển
diệp xưa
vội buổi chiều buồn
giấc mơ của rừng và suối
muộn phiền như cỏ
những bông mưa mùa cũ

HOÀNG DU THUY
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
TÔN NỮ THU DUNG
HIỀN THY HỌA MY
NGUYỄN THÚY ÁI
AN VY
YÊN DI

THƠ

từ kẻ tương. vũ hoàng. nguyên thiếu nhân. ngũ luân. tạ nghi lễ.
đỗ thị hồng liên. nguyên lựa đào. hoài đông. hà huyền hoa.
nguyễn hồng giang. lê trấn hùng vân. diễm ph.

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
mưa nguyệt cầm
một chút mưa thơm
người con gái mắt nai

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
TỪ KẾ TƯỜNG
MƯỜNG MÂN
KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
chạm phở
hệnh mới lớn
giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
TỔ HỢP KIẾN
NGUYỄN TUẤN ANH
TUỔI NGỌC
TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4 1971
tuần lễ từ 12-7-1973 đến ngày 19-7-1973 số 110 năm thứ ba giá 80đ.

BẠN NGỌC

và

tuổi ngọc

Tuổi Ngọc, qua số 100, nghe Tòa soạn làm cách mạng lớn, tôi mừng. Cầu chúc các anh hoàn toàn may mắn. Tôi có ý kiến về nội dung tờ báo, mục thơ hãy chọn kỹ một chút. Tôi hy vọng trong vườn thơ Tuổi Ngọc nhìn vào sẽ khá hơn.

HOÀNG NHŨ MI (Đà Nẵng)

Dự định của Tuổi Ngọc tăng lên 100 trang làm P. mừng lắm đấy. Thà tăng lên cho hách nhất nước, đẹp nhất nước rồi có chết cũng được hả Tuổi Ngọc! Nhưng P. tin chắc rằng Tuổi Ngọc sẽ không lẫn kèn ra chết đâu. Nếu những dự định gì đẹp nhất của T.N làm cho T.N nhất nước. Và bên cạnh Tuổi Ngọc có P. cũng biết bao bạn ngọc đang ủng hộ hết mình.

VŨ SƠN PHONG

Em xin đề nghị tờ báo của mình nên trở lại khổ cũ, tăng trang và bán 120 đồng như ý Tòa soạn TN đã định. Cứ thế một tháng cho ra hai tờ. Khi có ai bảo đề lâu như vậy, mong tờ báo muốn chết thì em xin thưa rằng có mong chờ như thế mới thấy yêu Tuổi Ngọc thêm lên và mong Tuổi Ngọc không bị đe dọa.

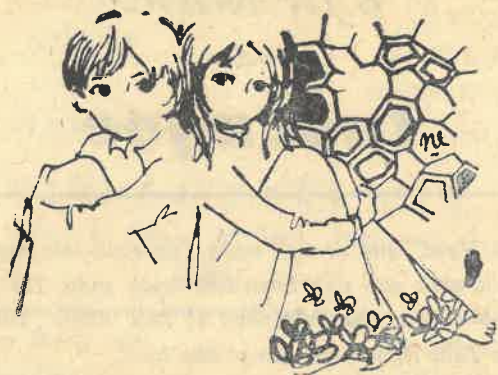
N.T.HV (Pleiku)

Cầm Tuổi Ngọc 105, mà lòng cháu đau như cắt, khổ nhỏ 105, rồi khổ nhỏ 106, cháu tưởng chừng như tuổi trẻ chúng cháu bị máy xén, xén bay bàn chân, xén bay mái tóc, may là chưa bay đầu. Vì như Tuổi Ngọc bị chấn khúc trên vài phân, khúc dưới vài phân đưa về khổ nhỏ Tuổi Ngọc vẫn còn sống với khổ nhỏ và là tuần báo chứ chưa đến nỗi bán nguyệt san.

NGUYỄN HOA (Quảng Ngãi)

Có lẽ lần đầu tiên anh nhận được thư của Du. Tuổi Ngọc theo Du, đang là vùng đất lý tưởng nhất của tuổi vừa lớn nên trong cơn bão rớt hiện tại Du không nghĩ là Tuổi Ngọc sẽ chết. Gió rồi lặng, biển rồi yên với những cơn sóng hiền hòa vỗ vào bờ cát thế hệ làm thành những khúc tình ca đẹp tuyệt vời.

TRẦN THUY DU (Quảng Ngãi)

DIỆP XƯA ● TÔN NỮ THU DUNG

Anh chàng tên Diệp, Vũ Khuynh Diệp, nhưng khi viết thư cho tôi, lá thư làm quen ngớ ngẩn, anh chàng chỉ ký Vũ Khuynh và vẽ thêm một chiếc lá. Vì vậy tôi ngỡ tên Khuynh, và về sau tôi cứ thích gọi là Khuynh, anh chàng đồng ý. Khuynh lừng kờng vào bậc nhất thiên hạ. Lần đầu nhận được thư Khuynh, tôi đã không ngớt rửa thầm thẳm cha hắc ám. Cái thư như thế này :

«Tiểu Di.

Nguyễn P. Tiểu Di, cái tên hay quá. Đó là một bút hiệu phải không. Cô mười bảy tuổi? Cách đây mười bảy năm chưa hề có đấng cha mẹ nào nghĩ ra một cái tên hay đến lắm vậy, để làm chùng lòng tôi đến lắm vậy... cô tha lỗi, tôi viết thư này chẳng phải để xin xỏ một tình bạn đâu mà tôi muốn xin chẳng ai có để cho... Đừng nghĩ rằng tôi đường đột, tôi đề nghị điều này hy vọng cô chấp thuận: cô bằng lòng làm người trong mộng của tôi?

Tôi đang xây dựng một truyện dài, trong đó có một nhân vật dễ thương — Tiểu Di — cô bé vừa mười bảy tuổi (cái tên Tiểu Di tôi đã chọn từ lâu, bất ngờ hôm nay lại được đọc cái tên này trên báo, dưới những bài thơ ngọt ngào. Tôi không ngờ Tiểu Di của tôi có thật, và sống trong thành phố này, gần tôi).

Tiểu Di, tôi nghĩ rằng chúng ta đã có một liên hệ nào — dù nhỏ nhoi trong tiềm thức. Viết thư cho tôi ngay đi, tôi chờ từ bây giờ, từng giây, từng phút...

VŨ KHUYNH.

Tôi cười khi, cầm cái thư phóng xuống nhà cho mọi người xem. Bà chị tôi góp ý kiến:

— «Nên gửi thư cho hấn. Biết đâu sau này hấn sẽ đi vào văn học sử nhờ Tiểu Di.»

Thằng em kể diễm đạm hơn, thông thả ngắm nghía lá thư cần thận, phán một câu:

— «Đừng đùa với... ái tình».

Tôi cố mạnh vào đầu nó:

— «Ái tình cái con khỉ!»

Nghe lời bà chị, tôi viết thư cho Khuynh, với tính bướng bỉnh sẵn có, cộng thêm một tí kiêu hãnh, một tí đùa cợt, tôi trả lời hấn.

«Ông Khuynh.

Tôi là Di, Nguyễn P. Tiểu Di. Đó là tên trong khai sinh, do cha mẹ đặt, chẳng phải là bút hiệu, bút tiệm gì cả. Tại sao lại cần bút hiệu? Tôi biết làm thơ, điều ấy đáng hãnh diện lắm chứ. Vậy tôi chỉ mà chẳng đề tên thật cho thiên hạ biết? Ông đoán sai tất cả... Tôi 16 tuổi và không bao giờ muốn làm người trong mộng của ông đâu. Trong mộng thì mong manh hư ảo quá mà tôi thì chỉ thích những gì có thật bền vững, lâu dài.

Ông Khuynh, tôi hy vọng mai kia sẽ được đọc tác phẩm của ông, có một cô bé Tiểu Di nào đó chỉ trùng với tôi có mỗi một cái tên, còn hình dáng tính tình thì hoàn toàn khác hấn. Tôi cũng nghĩ rằng ta chẳng có liên hệ nào trong tiềm thức gì gì đâu... vì cái tên ông kỳ lạ quá, tôi chưa hề nghĩ đến lần nào. Khuynh, Khuynh là cái gì nhỉ? Tại sao ông không tên Nghiêng, tên Xiêu, tên Đồ? Hy vọng ông không bực mình khi đọc thư tôi.

TIỂU DI»

Thư gửi đi hồi nào tôi cũng quên hình như tôi không hề mong thư trả lời của Khuynh. Nhưng đôi lúc, bất gặp lá thư cũ nằm trong ngăn kéo, tôi lại tức anh chàng vô cùng. Không ai có quyền giam thư tôi cho đâu tôi viết có ngang tàn, bướng bỉnh, bất lịch sự đến đâu đi nữa... tôi quý những chữ viết ra bởi tâm trí mình. Khuynh là cái thơ gì? để coi...

Nhưng rồi chiều nay, tôi nhận được thư khuynh. Cũng dòng chữ lêu nhêu cao ỏm, cũng cây bíc gần hết mực và cũng những câu kỳ lạ...

«Tiểu Di.

Không ngờ Di lại viết thư cho tôi bất ngờ quá, cảm động quá, Di a!

Tiểu Di giống Tiểu Di (của tôi) như hệt, cũng bướng bỉnh, cũng kiêu hãnh, cũng dễ thương... sao trùng hợp kỳ lạ vậy Tiểu Di?

Tôi tên Diệp, Vũ Khuynh Diệp. Cây khuynh diệp cao lêu nghêu trên con đường Lê Thánh Tôn đó, những buổi học về, Tiểu Di có thấy? Nhưng bây giờ tôi là Vũ Khuynh. Tên này cứng cáp, có vẻ con trai hơn nhiều chứ tên Diệp thì mỏng manh như... lá, Tiểu Di nhỉ?

Gọi tôi là Khuynh — anh Khuynh — Di nhé! Tôi miễn Di mất rồi, cô bé bướng bỉnh của tôi, có phải chúng ta đã quen thuộc với nhau từ lâu lắm.

KHUYNH.
Không! tôi muốn nói to lên như vậy. Tôi sợ gửi thư cho những người không quen biết. Bạn bè tôi đông đảo quá thì tôi cần chỉ một người bạn nữa...

Và tôi im luôn, nhốt thư hẩn vào một chiếc hộp có khóa, tưởng vậy là xong.

Ai ngờ hẩn tìm đến. Nghe tiếng chuông reo, ngỡ là bạn Triệu tới ra mở cửa. Hẩn nhìn tôi một giây, đột ngột buông từng tiếng nghe như thầy giáo điểm danh:

— Nguyễn P. Tiểu Di..

Tôi ngẩn người, hẩn chỉ vào bảng tên thêu trên túi áo, vốn vẽ hai chữ Vũ Khuynh.

— «Ơ hay».

— «Không có gì đáng ngạc nhiên cả, Di. Áo này mới thêu xong hồi sáng».

Vô duyên, thêu xong hồi nào thì kẻ hẩn chứ. Tôi chỉ ngạc nhiên vì hẩn đoán được tôi thôi. Nghĩ vậy nhưng không nói ra, lặng lẽ quan sát hẩn. Đôi mắt hẩn ngược lên nhìn những đám trúc đào nở rộ, đột ngột hẩn reo lên, mừng rỡ như bắt gặp một thứ gì trân quý nhất ở trên đời:

— «Trời ơi, hoàng anh».

Mắt hẩn dán vào đám hoàng anh leo ngang khung cửa, giọng dần dập reo vui:

— «Di biết không? Hoàng anh là loài hoa tôi yêu nhất. Nó là công chúa của các thứ hoa.»

— «Ồ, vậy là giống nhau. Tôi cũng thích hoàng anh lắm.»

Khuynh lan man kể về hoàng anh, kể về một thời nhỏ dại ở quê nhà có toàn màu hoa thân thiết về những đám mê bất nhất của tuổi lớn khôn. Tôi nghe, và khen thầm tên này có khoa ăn nói. Mãi đến khi bóng tối úp chụp xuống mảnh vườn, hẩn mới nhắc đến chuyện về.

— «Đáng lẽ tôi chưa tìm đến Di, nhưng...»

— «Nhưng sao?»

— «Mai tôi đi rồi... Lam Sơn đang chờ; nói bây giờ có muộn không Di?»

— «Không, đối với tôi sớm hay muộn cũng chẳng hề gì...»

Hẩn dắt xe ra cửa, mỗi cười tươi:

— «Đúng vậy, Tiểu Di, có những thứ không bao giờ muộn cả. Ví dụ như... tình cảm. Aurevoir».

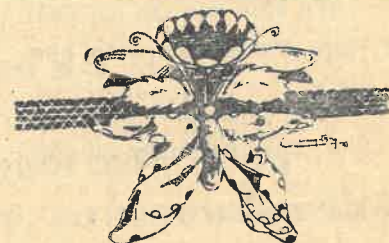
Tôi vẫn thấy hẩn rõ ràng trong óc khi vô tình nhìn lên dàn hoàng anh trước nhà. Cặp mắt hẩn khi nào cũng ngơ ngơ xalạ và giọng nói thì rộn rã mang âm hưởng của loài se sẽ không khi nào biết đến buồn đau. Cái thư đầu tiên từ ngày hẩn vào Lam Sơn đến tay tôi cùng với báo đăng tên những tân binh tử nạn. Tên Vũ Khuynh Diệp không nổi bật trong trang giấy lớn mà Diệp cũng đâu có cần gì khi đã nhắm mắt xuôi tay... cái chết dễ dàng, phải không Diệp? bỏ lại nhân vật Tiểu Di thật cũng chưa đủ thân thiết lắm để nhỏ vài giọt nước mắt xót thương. Nghe tin, ngậm ngùi một chút, nhìn lên dàn hoàng anh, bóng Diệp đâu có hiện về.

«Chiều đến vành khuyên quên giấc ngủ bay về khung cửa hoàng anh xưa...» Hai câu thơ Diệp gởi theo tờ thư cuối có lẽ Diệp bây giờ đã hóa thân thành một loài vành khuyên. Chiều chiều bay về hót rộn ràng trên những chùm hoàng anh mộng tưởng.

TÔN NỮ THU DUNG

MƯA ĐẦU MÙA

VŨ HOÀNG

mưa hồng trong tình thực liên

Em về chiều khóc mưa ngâu
Giọt em thấm áo giọt sầu tìm anh
Mưa ngoài trăm hạt chạy quanh
Thương em đành cũng cam đành
đứng trông

Mưa tháng hạ, cơn mưa hồng
Mưa trên phố bụi mưa trong
Mưa trong phiến lá sại sùi

Mưa mang trọn cả cuộc vui, đi về
Tạnh mưa hồn vẫn trong mê
(Thương em rồi đấy, nặng nề lắm cơ!)

gọi mưa hoài hoài

Mưa về thiên hạ lạnh áo bông
Còn ta nhớ rét ở trong lòng
Rét lòng ta đắp chăn thực nữ
Mưa hoài hoài thì cũng như không
VŨ HOÀNG
(6 1973)

NGUYỄN TUẤN ANH

KIM ANH (Long Khánh)

1— Cháu hơi gầy đấy. Phải chịu khó ăn thịt, cá, trứng, và uống sữa. Uống Strongénol hay Carnolysine và chích Rubrohépar cho khỏe.

2— Nếu kinh quá kéo dài phải uống thêm thuốc cầm máu như Emotrifar.

3— Uống Calmalone Plus hay Optalidon mỗi khi nhức đầu sẽ bớt.

XUÂN LAN (Saigon)

1— Muốn cho môi luôn luôn đỏ tự nhiên thì điều kiện « cần và đủ » là số lượng máu trong cơ thể phải đầy đủ. Uống Hépatrol hay Fer C-B12 rất tốt. Ăn nhiều gan heo.

2— Trống ngực hay đập mạnh là tim yếu chứ sao cháu lại nghĩ là bệnh phổi được. Chích Hept-A-Myl, uống Coramine và Passifloral chắc chắn sẽ bớt.

3— mập chỉ có cách nhin ăn và uống. Nên uống thêm nước tiểu mỡ như Lipolysine.

TRẦN NGỌC CHI (Quần Long)

1— Các tĩnh mạch dưới da nếu nổi lớn là bằng chứng của sự rối loạn « tuần hoàn trở về ». Hãy uống Opo - Veinogène. Nang vận động, bơi lội.

2— Hãy dùng Aseptol để rửa bộ phận sinh dục, uống trụ sinh Albamycine G.U huyết trắng sẽ bớt dần.

THỰC LOAN (Đà Nẵng)

Khi ta quen làm việc nặng bằng 1 tay thì lẽ tự nhiên tay đó sẽ lớn hơn tay bên kia một chút. (Thí dụ như chơi Tennis bằng 1 tay thì nó sẽ nở lớn hơn tay kia). Hạ chi cũng vậy (đá bóng chẳng hạn). Môn thể thao tốt nhất để giúp tứ chi này nở đều nhau là bơi lội. Vậy cháu có thể tự sửa cho 2 chân bằng nhau bằng cách vận động chân hơi bé nhiều hơn.

TRẦN HỮU QUANG (Quảng Ngãi)

1— Khi ta đói bụng thường hơi quặn đau hay sôi ruột. Không có gì quan trọng lắm đâu. Tạm uống Spasmavérine.

2— Nếu hay buồn ngủ khi xem sách thì tốt hơn hết đừng nằm mà nên ngồi.

3— 17 tuổi tiếng võ nên hơi ồ ồ khó nghe. Đó là triệu chứng rõ rệt nhất của sự dậy thì đề trưởng thành.

Kho Sách Xưa Quán Ven Đường
MỘT ĐỘC GIA Ở VINH BÌNH

Con gái VN mà nặng đến 51kg: thì quả là hiếm có và không được đẹp mắt cho lắm. Rán ăn ít mỡ, uống ít nước. Có thể uống Lipolysine mỗi ngày 4 viên tới 1 tổng số chừng 200 viên thì ngưng. Nên dùng thêm Satiétyl cho khỏi đói.

THU HẢI (Quảng Ngãi)

1— Khi trời trở gió lạnh vào mùa đông da chân tay thường khô và rát. Hãy dùng Vaseline để thoa sẽ đỡ liền.

2— Dùng thuốc mỡ Nestosyl bôi các kẽ chân sẽ thấy bớt đau và chảy nước.

NHÀ XUẤT BẢN ĐỒNG NAI SẼ PHÁT HÀNH

LIÊN TIẾP 6 TÁC PHẨM :

**gió vàng thu, suối mây hồng
đôi mắt sầu mây, cơn mưa bạc tình
như một chỗ nghỉ chân
những sợi tóc chiều**

của TỪ KẾ TƯỜNG

Những tác phẩm thơ mộng tuyệt vời của một đời người mà không ai có thể thiếu trong tủ sách.

Số in có hạn. Ưu tiên cho các đại lý đặt trước.

ĐỒNG NAI XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

270 Đề Thám Sài Gòn

cõi quan hoài

người về còn nhớ mưa xanh
trên sông phai thuở làm hành quan
san

hồn xưa nhỏ lệ cơ hàn
nghe đau thương buổi chia tan
không người
nhỏ nhau tội nghiệp đất trời
trắng năm chết một cõi đời quanh
hình

dặm trường ai để tịch liêu
vọng đau vườn cũ cuối trời chim bay
trăm năm người cũng chân mây
đắng cay tôi đã đắng cay vô cùng

TRẦN VĂN NGHĨA

phố chợ xưa

Phố chợ người về lòng xinh như
mộng

Phố chợ xa rồi còn nhớ ta không
Và em, áo hoa ngợp lòng thiếu nữ
Bao lâu rồi, vườn nắng còn ngồi
hong

Phố chợ xưa có ta còn sách vở
Phố chợ có em học chẳng thuộc bài

Sách vở của ta, hình như buồn lắm
Nhìn em trong vườn lòng rất say mê

Đã bao lâu nay chưa về phố chợ !
Chưa về nên rất nhớ em xưa

Đã bao lâu nay ta còn bận rộn
Đời sống muộn phiền chẳng đón
chẳng đưa

Chạnh nhớ phố xưa trong một tình
cờ

Nhớ người, nhớ phố rất bàng quơ
Này em, nắng có còn hong tóc
Đi ngang qua vườn còn ai đắm say

Này em, trong một chút giận hờn
Ta bây giờ hai tay nhỏ trống trơn

Cũng thấy phố xưa có người đã phai
Nắng [không] qua vườn và em đã
quên!

HÀ HUYỀN HOA

trong một chút đời

Bỗng dưng lạc bước theo người
Nghe thương nhớ một nụ cười xu
xôi

Buổi chiều rồi ngàn ngơ thôi
Hỏi thăm cây lá lòng tôi cõi nào
Áo người xanh biếc hôm nao

Có gì đâu cũng chiêm bao lạ lẫm
Tuổi vừa thấp nển bao dung
Đi theo cũng ngại, đi cùng cũng lo
Trăm trang giấy vở học học trò
Tên người bỗng chốc hên hò mai sau
Mang mang mộng tưởng đi vào

Bài thơ nhỏ đến ngày sau vẫn còn
NGUYỄN HỒNG GIANG

em về lặng giữa trời không

ngậm ngùi thay áo hoàng hoa
đàn như hia quanh thôi là cửa riêng
lặng thơm mở cánh hương duyên
thả bay tan hết lời nguyện thề xưa
thiên tha cho đến bao giờ
thần tàn mây khói mới vừa nhớ
nhưng
qua cầu khe suối ngập ngừng
nghe chuồn chuồn khóc bên rừng
huyền vi

DIỄM PH.

về cõi hồng xưa

chào người phố hội đường hoa
mai đây xe nhỏ tiễn ta trở về
xa đường phố cũ cung mê
em trong trí mộng nẻo về quan san
nhớ người mấy sợi tóc đan
ta trong vườn, mộng em ngoan thừa
nào

một đời cánh mỗi hư hao
về nghe ăm lại lời chào cổ cây
qua vườn sương phủ mờ bay
người phương cổ xứ có hay ta sầu
TA NGHI LỄ

mùa sương khói

tháng sáu em về ngàn ngơ cười
tháng sáu tình nồng đôi mắt vui
sang tay đón hết trời thương nhớ
từ trái tim yêu hết ngậm ngùi
hoa bay quanh lần người tìm về
lưu cánh mỗi sầu thôi tái tê

tháng sáu tình vai không nói hết
đón nhau còn ngỡ vẫn là mê

em có nụ cười xưa rất xưa
để tặng nhau hết khói một mùa
nở ngao trên những cánh lá biếc
chung đường qua những lối thơm
mưa

đã về chưa, về chưa, về chưa?
kia má em ngao những ngóng chờ
tháng sáu dài như tình khôn dứt
từ một ngày cổ ước mối khó...

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

mộng manh

từ dạo đó yêu người ta bỗng lạ
đêm xa người nghe nhưng nhớ mỗi
hồn
trong con tim chảy tràn lan máu nhớ
cười vu vơ không che được nỗi buồn
ôm đôi vai bằng cánh tay gầy guộc
nghe mạch đời thao thức giữa mộng
lung
tình mộng manh mong gì trôi bước
gọi lên người trong hơi thở rung
rung

vạn nỗi buồn góp thành mùa lá đỏ
đốt ăm nồng vòng mắt hoang mang
ngày mịt mờ vàng khô như cỏ úa
tình chưa đầy mà sầu đã thênh
thang

từng bước dẫm lên đời nhau rất nhẹ
hồn tóc người ta bỗng khóc không
hay
có gì đâu sao hồn run khe khẽ
trong tay người ngày tháng cũng
mây bay

HOÀI ĐÔNG

NGÀN CÂY THẮP NỀN

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

Tụi bạn tới rủ tôi đi chơi patin và đi bơi. Tôi buồn quá và bảo không đi. Tôi không thích chơi những trò đó nữa. Tôi đang buồn. Biết không Nga, biết không Hằng. Lúc tụi bạn đi xong thì tôi vào thay chiếc áo. Tôi xin phép mẹ cho tôi đi xuống phố. Con lại lang thang. Một mình mẹ ơi, con buồn quá.

Tôi đi ngược ngọn gió lên phía bờ hồ. Con đường thoải dốc, vắng buồn lụi. Những chiếc lá lao đao trong gió, rồi rơi xuống đất nằm ngủ nhẹ nhàng. Những chiếc lá vàng úa xót xa. Buồn như màu mắt dịu vợi. Tôi thương những chiếc lá vàng, những tĩnh vật nhỏ bé sống ngẩn ngui với mây, với nắng. Tôi thương những chiếc lá vàng, chết âm thầm lặng lẽ, rụng xuống đời nhẹ tựa nỗi đau. Con đường dài thênh thênh, hai hàng cây nghiêng mình giao lá như một chiếc cổng chào màu xanh ngọc bích. Cái cổng dài cho đến thân cây cuối cùng ở đầu đường kia. Kín đáo và nghiêm trang. Những hạt nắng vàng xuyên qua những song lá nhỏ li ti, chạy nhảy xôn xao dưới đất, hiền như những con công mùa hè tôi bắt gặp. Gió len qua từng kẽ lá ở phía trên cao. Tôi nghe những chiếc lá mềm cọ vào nhau, lao xao, nhỏ và dễ thương như những nụ cười. Những con chim nhỏ màu nâu đất gọi nhau thánh thót ở trên cao, trong như những nốt nhạc pha lê trên phim. Những con chim màu nâu đất ngơ ngác đứng giữa hạt đá cuội trắng ngà. Trông tội nghiệp. Đôi con mắt nhỏ như hạt đậu nhìn vu vơ. Tôi thương những con chim nhỏ. Ngoan và hiền. Gió ngược chiều thổi bay từng sợi tóc ra sau. Tôi không mang theo sợi thun hay chiếc kẹp. Một chiếc xe hơi đi vụt qua. Tôi

nghe tiếng kêu. Con bé Minh Hiền đưa tay vẫy vẫy. Tôi cười. Minh Hiền là bạn tôi, chắc con bé đi chơi. Buổi sáng và buổi chiều, con đường này là của riêng tôi. Con đường dẫn xuống bờ hồ, xuống nhà thờ chánh tòa thình vảng. Tôi thương con đường này biết là đường bao. Như có một lúc nào đó, tôi đã nghĩ rằng, con đường này chuyển chở và cất giữ cho tôi những nỗi buồn, nỗi vui bất chợt. Tôi thương từng chiếc lá từng thân cây màu nâu mốc. Tôi thương từng con chim nhỏ bay về phía và hót ở trên cao. Lối thương lối đi nhỏ trải sỏi cuội trắng buồn. Trời che dấu ở trên chiếc cổng xa. Những cụm mây mỏng bay lững lờ lung không. Có nỗi buồn nào bay vút. Có nỗi sầu nào dâng cao. Mẹ ơi. Sầu ơi. Không có anh ở đây để nói với em những lời nhỏ. Anh như thuở sơ giao, anh xa như mây nổi. Vàng, em hiền. Những giọt nước mắt này, em chỉ khóc tiễn đưa.

Mặt hồ buồn tênh như nỗi lòng em khép kín. Hai bàn tay nổi gân đỏ vớ vớ. Tôi thấy những chiếc lá vàng mùa thu ngủ say trên mặt hồ, nỗi đau đã chết. Mặt hồ phẳng lặng, nhỏ như chiếc gương soi cuộc đời. Làm sao em tìm lại được chiếc bóng mùa xa trong chiếc gương vỡ nát hờ anh. Tôi rời bờ hồ. Em sợ một phút nào, bắt gặp lại nỗi buồn ngủ say trên mặt hồ như chiếc lá. Tôi đi tới nhà thờ chánh tòa. Chiếc cửa hình cung mở rộng. Nhà thờ trang nghiêm và yên lặng. Dây ghế gỗ màu nâu nằm im, thênh thang. Tôi thấy những chiếc bóng nhỏ lơ lửng nguyện cầu bên hàng nến trắng. Chúa ở trên cao, trên xa. Tôi đi xuống, bên khung sắt màu đen lạnh lẽ. Thánh bồng bóng của tôi lơ lửng giữa những bó hồng. Tôi khóc. Giọt nước mắt mềm như dòng sữa rơi. Những ánh nến lung linh rồi vỡ nát. Mẹ ơi. Mẹ ơi... Tôi biết mình đã mất đi tất cả những ngày tháng son. Những hạnh phúc mong chờ đã chết. Je n'ai plus de toi. Tu n'as plus de moi. Nous sommes seuls et malheureux... Oi, nỗi buồn cô mệ...

Nguyên đứng ở ngoài cổng. Thấy tôi bước ra, Nguyên gọi. Tôi muốn chạy trốn Nguyên. Tôi khóc, giọt nước mắt lăn dài xuống má. Mẹ ơi, mình không nên gặp nhau nữa. Nguyên nên đi xa, Nguyên để cho em về, Nguyên để cho em học. Nguyên ơi. Tôi nhìn Nguyên đôi mắt khẩn cầu. Hết rồi Nguyên ơi. Tôi khóc, nước mắt cứ trào ra, chảy xuống má. Mắt Nguyên nhìn tôi buồn xa xăm.

— Mẹ nói em xuống phố.

— Vàng, em đi Nguyên.

Tôi quay mặt đi. Những con chim nhỏ ở bên kia đường nhảy xôn xao dưới mặt đất vùn màu cam. Những bông hoa nhỏ rung rinh trong nắng.

- Em đi về.
- Hải.
- Hết rồi Nguyên ạ.
- Em hiểu cho anh.
- Vâng, em hiểu.

Tôi đi ngược đường về. Những bước chân nhẹ thênh thang khua tan vòng nắng ấm. Nguyên đi bên tôi. Hai chiếc bóng lặng lẽ đồ dài. Tôi nhớ tôi tất cả những thương yêu của tôi và Nguyên. Những kỷ niệm của tôi và Nguyên. Chúa ơi. Tôi cần môi nghe nỗi đau nghẹn trong lồng ngực nhỏ.

- Hải đừng khóc. anh buồn.
- Em vui Nguyên ạ.

Rồi mai một em khóc. Anh không còn bao giờ nói với em câu đó nữa. Em có bảo buồn cũng chẳng có anh bên cạnh vỗ về. Một vẫy chào xa ngút. Em đành lòng. Ba mẹ thương chúng ta rất đầy. Nhưng em biết những mơ ước của em rồi cũng vỡ nát. Em biết anh thương em, thương đầy lòng đầy mắt. Em sung sướng vô cùng. Nhưng thôi, em đành lòng mất. Em đành lòng xa. Mình chỉ biết nhau thế thôi, cũng đủ. Hạnh phúc hồng đến với chúng ta quá ngắn. Em còn dại khờ như chim.

- Ngày mai anh đi, anh viết thư về cho em.
- Nguyên đề cho em học.
- Em rảnh, nghỉ học gọi điện thoại cho anh.

Tôi không trả lời. Những chiếc lá reo lao xao buồn bã. Nắng chiếu lấp lánh trên vương cổ xanh rì. Cỏ vươn lên cao nghe ngóng.

— Nghe Hải?

Tôi gật đầu nhẹ. Cho Nguyên vui. Tôi không còn can đảm cầm chiếc máy quay số của Nguyên. Nghe lại những lời nói nhỏ và hiền như chim. Em sẽ vờ quên đi con số thân thuộc của em. Em sẽ vờ như chưa bao giờ em biết anh. biết rằng có một người đang đợi em nói một lời. Ở một phía xa xăm, xa ta.

— Hải rần học, thi đậu, anh muốn em học giỏi.

Vâng, em biết Nguyên ạ. Em biết anh muốn con chim nhỏ thuở xưa của anh hơn hết, cái gì cũng hơn, đề em hãnh diện, đề anh hãnh diện. Em hiểu, anh nói với em câu đó để làm gì. Nguyên ơi.

- Buổi tối anh sẽ tới thăm em.
 - Thôi Nguyên à, em sẽ khóc.
 - Anh nhớ em không nguôi, Hải ơi.
- Tôi buồn bã lắc đầu:
- Nguyên nên quên em. Em chả có gì để nhớ.
 - Anh mong em vui nhiều, cảm buồn.

Tôi cười buồn, gật nhẹ.

Tôi một khúc đường rẽ sang lối khác, tôi và Nguyên dừng lại. Nguyên gọi khẽ tên tôi. Những nỗi sầu bắt đầu rơi rụng, đầy trong trái tim tôi. Nước mắt hoen mi. Tôi ngẩng lên. Đôi mắt Nguyên nở sao long lanh giữa khung lá thấp. Buồn vô cùng cái trán cao, em nhớ. Mái tóc em nhớ. Nguyên ơi, em muốn chết đi trong đôi mắt đó để không thấy nỗi đau ứa tràn trên tay. Mắt Nguyên nhìn em sao lạ lùng quá đối. Anh khóc hờ Nguyên. Giọt nước mắt nào từ tim rơi xuống. Nguyên nói với em một lời đi Nguyên. Sao Nguyên im lặng. Tôi cúi đầu. Mắt đất em ngập đầy lá vàng thu. Tôi nói nhỏ, thoáng như hơi. Lời nói thoát ra từ trái tim nhỏ buồn phiền. Anh đi bình an...

Nguyên rời tôi lặng lẽ. Chiếc bóng đồ dài trong nắng. Sầu ơi. Sầu ơi. Chiếc cổng ngọc bích bình thần khép kín, vĩnh viễn không cho tôi thấy Nguyên của tôi.

Nguyên của em, thế là em thật sự mất Nguyên. Hạnh phúc chỉ là chiếc bóng mờ, ảo ảnh. Tôi khóc, chỉ một mình tôi biết, chỉ một mình tôi hay. Em biết nguyên khổ, em biết Nguyên cũng khóc như em đã khóc. Thôi thôi Nguyên ạ, như Phạm Thiên Thư một lần đã nói, em hiểu. Thôi thì thôi thì thôi nhé cũng ngắn ấy thôi. Để cố gắng nghe nước mắt rơi. Để bấm lòng nghe nỗi buồn về trong tim nhỏ. Nguyên ạ, con không em về buồn hơn lúc này. Xót xa vô cùng, Nguyên ơi. Tối nay, em sẽ khóc vì buồn. Ngày mai anh đi. Anh đi bình an... Những bước nhỏ buồn tênh. Hàng cây bắt đầu nghiêng mình thấp nển. Jen'ai plus de toi et n'as plus de moi. Nous sommes seuls et malheureux...

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

cuộc đời

- ☉ Một cuộc đời sống hạnh phúc khởi đầu bằng tình yêu và kết thúc bằng tham vọng. Nếu được chọn, tôi sẽ chọn một đời như thế.

PASCAL (Pensées).

- ☉ Người ta bước vào người ta than khóc,
Và đó là sự sống.
Người ta ngập dài, người ta bước ra,
Và đó là cái chết.

A. DE CHANCEL

NGUYỄN THẾ

$$QI = \frac{AM}{AR}$$

1) Trường Quốc gia Thương mại tháng mấy thi? Điều kiện? Hồ sơ nộp ở đâu? Sẽ học ở đâu?

2) Tiểu sử văn sĩ Pháp Balzac.

3) Cho biết những chữ viết tắt trong công thức tâm lý học $QI = \frac{AM}{AR}$

CHIẾN PARANG (Phan Rang)

1— Năm nay chưa có thông cáo chính thức về ngày thi tuyển vào trường QGTM. Nhưng thường thi vào thời gian sau các kỳ thi Tú Tài (tháng 7 hay tháng 8). Vậy em chuẩn bị hồ sơ đi là vừa, và theo dõi nhật báo để kịp nộp đơn (Báo Chính Luận đầy đủ tin tức nhất).

Cho tới năm ngoái thì điều kiện dự thi là phải có chứng chỉ lớp 10. Năm nay điều kiện học vấn không biết có tăng không. Theo khuynh hướng hiện tại thì có (thi

vào trường Sư Phạm, ban Giáo Văn chỉ số thông minh của một người, bằng trong các cuộc trắc nghiệm tâm lý.

Nếu trúng tuyển, sẽ học ở Saigon.

2— Honoré de Balzac sanh năm 1799 tại tỉnh Tours. Học Luật. Ông đời làm nhà xuất bản, nhà in đồng thời bắt đầu sáng tác dưới nhiều bút hiệu khác nhau.

Ông được biết đến đầu tiên nhờ tác phẩm lịch sử «Le Dernier Chanoine». Sau đó ông sáng tác với tên thật của ông và được coi là tiểu thuyết gia lớn nhất của Pháp và người khai sanh phái tả chân. Ông hàng trăm tác phẩm, hơn 2000 nhân vật, Balzac đã để lại cho hậu thế hình ảnh đầy đủ và chân thật nhất của xã hội đương thời của Pháp cũng chứng minh ảnh hưởng rệt của xã hội tới cá tính con người. Ông qua đời năm 1850.

Những tác phẩm trứ danh nhất của ông gồm tập Comédie Humaine (47 cuốn), Eugénie Grandet, Le Père Goriot, Le Lis Dam la Vallée, Le Curé de Village, La Cousine Bette, Le Consin Pons.

3— Trong công thức $QI = \frac{AM}{AR}$

Q = Quotient
I = Intelligence
A = Age
M = Mental
R = Réel

Công thức trên dùng để tính chỉ số thông minh của một người, bằng trong các cuộc trắc nghiệm tâm lý.

Trong các cuộc trắc nghiệm này, người ta có những câu dành cho lứa tuổi khác nhau (những câu cho lứa tuổi 5 tuổi, 6 tuổi... 10 tuổi, 12 tuổi v.v...)

Thí dụ một em nhỏ 7 tuổi (tuổi thật = Age Réel = AR) mà qua được cuộc trắc nghiệm dành cho lứa chín tuổi thì tuổi tâm lý (âge mental = AM) của em là 9. Và chỉ số thông minh (QI) của em đó sẽ là :

$$\begin{aligned} \frac{AM}{AR} &= \frac{9 \text{ tuổi}}{7 \text{ tuổi}} \times 100 \\ &= \frac{108 \text{ tháng}}{84 \text{ tháng}} \times 100 = 129 \end{aligned}$$

Ai có chỉ số thông minh lớn hơn 100 thì thông minh hơn trung bình hoặc có óc thông minh phát triển mau hơn trung bình. Nếu có chỉ số nhỏ hơn 100, thì ngược lại.

máu

1) Tất cả có bao nhiêu loại máu? Đặc tính?

2) Thích hội họa, có thể học ở đâu, có tốn nhiều về tài chánh không?

3) Không gian bao quanh Địa cầu có bao nhiêu hành tinh? Hoạt động của những hành tinh ấy? Muốn tham khảo và tìm tòi tài liệu

khoa học nói về không gian, phải tìm ở đâu?

TẤN VIỆT (Saigon)

1— Có 4 loại máu thường được gọi là loại A, B, AB và O. Những người có cùng loại máu có thể trao đổi máu mà không nguy hiểm gì cả.

Những người có loại máu A hay B có thể nhận máu loại O, và cho máu những người có máu loại AB.

Những người có máu loại AB có thể nhận máu thuộc tất cả các loại khác (A, B hay O) nhưng không thể cho máu những người có máu loại khác.

Ngược lại máu loại O không thể nhận máu thuộc các loại A, B hay AB nhưng có thể cho những người thuộc bất cứ loại máu nào.

Nếu nhận các loại máu không thích hợp, thì máu tiếp nhận sẽ đông ngay lại (thí dụ người có máu loại A nhận máu loại B, thì khi vào cơ thể, máu loại B sẽ đông ngay lại).

2— Nếu muốn chuyên về ngành hội họa (để trở thành họa sĩ hoặc giáo sư hội họa), có thể xin học tại Trường Quốc gia Mỹ Thuật Saigon.

Nếu muốn học tài tử, có thể học tại Hội Việt Mỹ có thể tin cậy được và học phí nhẹ.

3— Nếu hiểu không gian bao quanh địa cầu là tất cả vũ trụ thì (xem tiếp trang 64)

VỚI
BUỔI CHIỀU
BUỒN

HIỀN THY
HỌA MY

BUỔI CHIỀU ĐẾN, BUỔI CHIỀU ĐẾN LẶNG LẼ QUÁ
đổi. Không một âm vang của gió, của nắng, của lá
cây khô xào xạc hôm nào vương vãi ngoài sân. Không
một chút của sự di chuyển đổi thay dải mây chiều
trôi đi nơi khác. Không một cánh chim vút bay qua
như hôm nào đáp xuống mái nhà, đáp xuống bụi
thềm in vết rêu xanh. Và không có giọng riu rít nào
trỗi lên cho biết chiều đã về của những con chim
lông cánh đen tuyền, viền trắng.

Buồn quá đổi, sao chiều hôm nay lạ lùng như
thế. Bầu trời như thấp xuống đi, mây dày hơn và
không thấy có màu xanh, màu hồng, hay màu trắng
mịn màng êm ả trôi đi như những chiều hôm
trước. Buồn bã quá. Buồn bã quá. Mấy đóa mẫu
đơn đỏ trắng « đứng im » lặng lẽ, có buồn không,
mấy cánh tổ nữ, hồng vàng vắng bóng những
bướm, cánh chuồn kim đủ màu sắc tí xíu hôm
nay? Có thấy buồn không bậc thềm rêu phong
không cánh chim đáp xuống như hôm nào, và mái
nhà ơi, ngôi nhà im vắng quanh quẽ đang nhốt
kín em bây giờ có buồn rầu không, khi vắng bóng
những cánh chim bay vút qua rồi sà xuống đột
ngột nữa. Hương ơi, hoa ơi, lá sao đứng im, sao
không lao xao kể chuyện hôm nào như khi gió
đã đến.

Buổi chiều lặng lẽ ơi, sao không nói gì, sao
không lên tiếng. Đến đi, bay về đi mây ơi, chim
ơi . . . cho em một chút rộn rã lại của buổi chiều
hôm nào lúc em cùng ngôi nhà vắng vẻ với nỗi
quạnh hiu bây giờ . . .

HIỀN THY HỌA MY

VƯỜN
PHƯỢNG SỨ
THÁNG
NĂM

NGŨ LUÂN

Ta nằm trong vườn phượng, sứ
Tháng năm, cây cỏ ngậm ngùi
Nhớ em tóc dài, áo ngư
Đường về tiếng lá reo vui

Ta nằm ngủ quên trên cỏ
Nghe hồn bông nở như hoa
Thấy bóng em về như khói
Chập chờn trong trái tim ta

Ta nằm ngó trăng giữa lá
Một vàng trắng khuyết trên cây
Ngỡ em mới về, rất lạ
Giữa hồn ta một bóng mây

Ta nằm ngủ gục dưới bóng
Nghe hồn xanh mướt trăm năm
Em đến mang đời gió lạ
Lòng ta hót dưới trăng rằm

Ta nằm ngó trời mây trắng
Ngỡ em về buổi trường tan
Mây bay qua cảnh phượng đỏ
Mây bay qua buổi chiều vàng

Ta nằm giữa chiều êm ái
Mà nghe mộng nở bên trời
Tỉnh ra, thấy đời còn lại
Bên lòng mấy cánh phượng rơi

Ta nằm trong vườn phượng, sứ
Tháng năm, phượng đỏ đầy cành
Tháng năm, sứ ngàn bông trắng
Chút gì ơi quá mong manh

Chút gì trong chiều sắp vỡ
Ta nâng nhẹ giữa bàn tay
Ta nâng giữa lòng nỗi nhớ
Bây giờ cho tới mai sau

NHỮNG BÔNG MƯA MÙA CŨ

□
YÊN DI

Cậu bé. Nhiều lần Thư Phụng thắc mắc và bực mình vì con người ấy. Một bực mình êm đềm dấy lên trong phút chốc khi trông thấy đôi mắt cậu bé rồi lại lắng xuống tiềm ẩn vào trí nhớ. Cậu bé ít ra cũng tạo cho Thư Phụng một chú ý bé xíu trong đầu. Thư Phụng nhớ rất rõ hôm cậu ta mới vào lớp, mặt lơ ngơ và điệu bộ lúng túng khi tìm một chỗ ngồi. Thư Phụng vào học trước nửa tháng nên có quyền xem người vào sau là học trò mới. Nói cậu bé là cậu bé thực sự cũng không đúng vì có lẽ cậu ta cao cũng cỡ chừng Thư Phụng, nghĩa là một thước sáu. Cách ăn mặc của cậu cũng chừng chặc, cũng mode lắm. Nhưng Thư Phụng có cái tính là con trai bằng mình thì kẻ như đàn em. Do đó ngay từ hôm đầu Thư Phụng đã có ý nghĩ xem kẻ mới vào ấy là nhỏ hơn mình dù chưa biết tuổi. Chỗ Thư Phụng là đầu bàn áp chót, và cậu bé như một sắp sẵn lại ngồi ngang đầu bàn bên kia. Buổi học đó cậu bé bị kêu đọc Anh Văn, âm thanh rõ ràng với một giọng Bắc êm êm vang lên trong lớp không chút bờ ngỡ. Cậu bé lại phải lên bảng làm bài tập văn phạm, nhìn chữ viết đậm nét phấn Thư Phụng mỉm cười: khá đấy chứ! Rồi thôi, cậu bé trong lớp Anh Văn ấy cũng không có gì đáng để ý nữa. Như mọi người khác, bình thường.

Bảo rằng Thư Phụng ngạo nghễ, kiêu sa cũng không phải vì sự bực mình của Thư Phụng chính là đôi mắt của cậu bé hay soi vào gây cô giống như ánh nhìn của NH đối với Thư Phụng trong mùa mưa năm nay rồi. Ánh nhìn ngàn đời u uất. Nhiều hôm mưa tầm tã, lớp học chật cứng những tiếng đùa giỡn, Thư Phụng ngồi lặng lẽ nhìn ra ngoài

trời. Mưa như tưới vào cây thương nhớ trong lòng dâng ngập hồ nước mắt. Thư Phụng muốn khóc lớn lên cho tan hết những gì canh cánh bên hồn. Nhẹ nhàng làm sao khi khóc được trút những buồn phiền. Thư Phụng ngồi nhìn những hạt mưa nhỏ li ti rơi tạt vào tập vở và ngẫm ngùi tưởng nhớ đến NH. Cùng lúc đó chợt dừng Thư Phụng quay nghiêng sang phải, cậu bé đang ngồi nhìn Thư Phụng chăm chăm với nhìn lảng ra sân. Bấy giờ Thư Phụng giật mình ngỡ như chiêm bao, giấc chiêm bao tuyệt vời có khung cảnh của ngôi trường màu xanh, có một Thư Phụng váy ngắn áo hồng và một NH hiện ngang mà lẳng tử. Đôi mắt của cậu bé lần đầu tiên làm Thư Phụng hoang mang và suy nghĩ. Dù đôi mắt lúc ấy không sâu thẳm, lênh đênh như NH, nó chỉ có vẻ hơi ngơ ngác và hơi âm thầm thâm hiều. Nhưng đối với Thư Phụng, trời mưa, mùa hè và đôi mắt yên lặng quá đủ cho Thư Phụng nhớ NH quất quay.

Từ đó cậu bé chiếm một chỗ nhỏ nhoi trong lòng Thư Phụng. Một chút để ý một chút suy nghĩ dù rất dừng dừng.

Buổi chiều trời mưa trước giờ chuông reo tan học. Đường như tất cả các buổi chiều của mùa hè trời thường hay sưng nước. Và mùa hè trở thành khoảng thời gian dành riêng cho Thư Phụng, cho nỗi buồn nặng trĩu. Mùa tưởng nhớ. Thư Phụng đứng trước văn phòng trường. Ở cũng là một mùa cũ, cũng là một ngôi trường, cũng là một nơi chốn giống nhau, và cũng là những hạt mưa yên ngoan trở lại. NH! NH! Thư Phụng ngược nhìn trời dấu những giọt nước mắt long lanh sắp ứa sau vành nón. Những sợi mưa kéo dài lê thê đến lịm cả người. Nỗi buồn vây chặt lấy Thư Phụng, ôm kín trái tim nhỏ bé. Thư Phụng đứng yên dưới trời mưa hát khe khẽ: chiều buồn len lén tâm tư, mơ hồ nghe là thu mưa... Tiếng hát mất hút, bay loãng đi thật nhẹ trong tiếng mưa rào rạt. Nước mưa rơi từ những lá cây trên cao xuống áo mưa lóng lánh chạy dài trên nền vải xanh. Tàn sứt tròn như niềm nhung nhớ rơi lác đác những bông hoa trắng. Sáu giờ. Thư Phụng nhìn đồng hồ rồi bước nhanh ra chỗ để xe. Khi cúi xuống mở khóa Thư Phụng như có một linh tính quay lại phía sau, cậu bé đứng xoay xoay chìa khóa cầm ở tay nhìn Thư Phụng lặng lẽ mơ hồ một nụ cười buồn buồn. Cậu bé làm Thư Phụng hơi hơi đỏ má. Thư Phụng lúng túng một chút rồi cũng vội ga lách qua đám đông, rời trường.

Con đường TQ đi về ướt sũng nước mưa, im lìm vắng vẻ. Tự nhiên Thư Phụng cảm thấy cô đơn không tả. Cảm giác lạnh lẽo thấm

sâu vào từng sợi tim. Trời mưa như dè nặng thành phố, cơ hồ nỗi buồn cũng ẩn tay trên trái tim bốn ngấn trống rỗng. Ở một ngã tư đèn đỏ Thư Phượng ngừng xe lại, vừa đúng lúc ấy một chiếc xe chạy đến đậu ngang xe Thư Phượng hơi nghiêng sang phía nằg và đôi mắt bỗng mở thật to ra. Thư Phượng muốn thốt ra hai tiếng: Cậu bé! Cậu bé cười với Thư Phượng, hơi ngượng.

— A! Chị cũng về đường này?

Thư Phượng gật đầu ngạc nhiên, nỗi buồn hốt hoảng bay loăng lên cao chỉ còn lại một bối rối vì cuộc gặp gỡ bất ngờ.

— Thế mà đi hoài hôm nay mới gặp chị.

Cậu bé nói tiếng Bắc thật ấm, cũng ấm như nụ cười làm quen và tia mắt theo dõi, nhất là giữa mưa. Suốt một quãng đường dài cậu bé và Thư Phượng đi xe song song nhau. Trời vẫn mưa đều và mặt đường êm ả chạy hun hút sâu.

— Trời mưa buồn quá chị nhỉ?

Thư Phượng lại gật đầu. Một chút cau mày và cắn môi.

— Mưa thì dĩ nhiên là buồn rồi.

— Chị vẫn hay đi con đường TQ này?

— Ừ!

— Đi một mình?

— Chứ đi với ai bây giờ?

Cậu bé nhìn Thư Phượng tinh nghịch:

— Chị cho tôi làm bạn đồng hành của chị nhé!

Thư Phượng nhìn cậu bé:

— Tôi không thích có người bạn đồng hành nào cả, họ sẽ phá tan không khí của riêng tôi.

Cậu bé im lặng. Một lúc.

— Thế à? xin lỗi chị vậy, nhưng đây là con đường ngắn nhất về nhà tôi.

— Thì cứ việc đi.

Trời bỗng dưng đổ mưa lớn. Mưa quất vào mặt Thư Phượng ran rạt và phủ mờ đường phố. Chiếc xe như tri chậm lại. Cậu bé nói lớn giữa màn mưa:

— Vào trú đâu một tí đi chị, mưa lớn quá.

— Thôi tôi về luôn.

— Đi như thế này giống như một kẻ...

— Diên, tôi thích diên.

Cuộc đối thoại dường như gay go hơn mà thân thiện hơn.

— Chị có cái gì là lạ.

— Có lẽ vậy nhưng không bằng người phê bình.

— Tôi tên Khoa. Nguyễn Huy Khoa. Còn chị.

Cậu bé và Thư Phượng vừa chạy xe, Chầm chậm vừa gạt nước trên mặt vừa hét lớn với nhau át tiếng mưa ào ạt chung quanh.

— Tôi hả? Tôi tên là...

— Phượng. Thư Phượng.

Cậu bé cười thành tiếng trong khi Thư Phượng nhìn cậu bé bằng đôi mắt mở thật rộng nửa giật mình và nửa như muốn giận. Lúc ấy trông cậu bé có một vẻ thú vị và ngạo nghễ.

— Tôi không thích người nào tìm hiểu tôi, nhất là một kẻ không quen.

— Tại chị đặc biệt quá. Thí dụ gương mặt chị giữa trời mưa và trời nắng.

— Sao?

— Giữa trời nắng chị bình thản tươi vui và trời mưa thì chị như buồn bã như xa xăm.

Thư Phượng vuốt nước tạt vào mặt:

— Tốt hơn là đừng nên nói nữa.

Cậu bé dập tắt sự thích thú và lơ đãng hỏi:

— Con đường này đến đâu vậy chị.

— Đi mãi thì biết.

— Thế mà tôi ngỡ sẽ đến nhà chị.

— Nhà tôi xa lắm.

— Ở đâu?

— Ở một nơi mà đi về cầu mưa ướt áo.

— Dường như tôi cũng ở nơi đó.

— Ở đó chưa có ai tên Khoa đâu.

— Sao thế?

— Chỉ nhận người từ mười bảy tuổi trở lên thôi. Thư Phượng cười thầm, thôi nhé cậu bé, bao nhiêu quá đầy đủ rồi. Một đoạn đường ngắn đã biết về nhau, xong! Cậu bé vẫn cố cãi ngang.

— Nhưng người ta học cùng lớp vẫn có thể quen nhau.

Thư Phượng hơi ngập ngừng một chút. Góc phố như cừu Thư Phượng thoát khỏi một câu trả lời.

— Tôi rẽ ngã này, chắc không cùng đường với Khoa nữa chứ!

Cậu bé nhìn Thư Phượng gật đầu miễn cưỡng:

— Vâng chị về! Thứ tư gặp lại.

Buổi tối trước khi đi ngủ Thư Phụng ghi vào nhật ký: «Cậu bé! cái tên Huy Khoa hay hay cũng như cậu. Nhưng con đường phượng hay mù không lối vào không có cậu đâu». Và thêm một dòng nhỏ ở dưới «NH! NH ơi! Chiều nay em đi về trời mưa trên lối nhỏ».

Và cậu bé bắt đầu chơi với Thư Phụng hay ngược lại. Ngày tháng trôi đi dần dần. Lớp học những buổi chiều u ám thừa thớt mấy người ngồi ở cuối. Thư Phụng ngồi bên đây nghe giảng bài và cậu bé thỉnh thoảng liếc sang nhìn. Đôi khi cậu bé cũng gởi cho Thư Phụng những mảnh giấy nhỏ đại khái như: «Chị hiền ông ấy giảng gì không?» Và Thư Phụng thường trả lời: «Không, vì Khoa phá hoại». Cậu bé cười vò mảnh giấy rồi cầm cúi nhìn sách. Cậu bé gây cho Thư Phụng nhiều bận rộn, bận mình trong tình bạn trẻ con.

Trong khoảng thời gian đó, con đường TQ của Thư Phụng có thêm người bạn mới. Những mẫu chuyện vụn vặt không ra gì vẫn mãi tiếp tục trong cơn mưa mùa hè ở mỗi chiều hai, tư, sáu. Cậu bé với mái tóc rũ trước trán tập tành làm nghệ sĩ, với ánh mắt lẳng lẽ thường hay cười cùng nụ cười của đôi môi, trong Thư Phụng chỉ là một Huy Khoa, một người bạn nhỏ tuổi hơn mình. Cậu bé và Thư Phụng đều đặn cho xe song song nhau giữa hàng phố lạnh lẽo nhẹ nhàng. Buổi chiều từ đó, con đường ẩm tiếng cười rộn rã của hai người, có khi là những tâm sự ngẩn ngủ, chẳng hạn như có lần Huy Khoa hỏi: «Sao chị hay nhìn lên cửa sổ cuối cùng của trường Gia Long ở dãy lớp này thế». «Có nhiều cái không nên nói». Thư Phụng trả lời và ngược nhìn lại khung cửa nhạt màu lá cây đã long sơn tự bao giờ. Cánh cửa khép kín yên bình và hững hờ đến phát sợ. Kỷ niệm của một thời yêu quý. Bây giờ thì không còn gì nữa cả, những khuôn mặt ngồi gần nhau, đùa nghịch với nhau cũng đã thay đổi thật nhiều, mãi mãi Thư Phụng thương nhớ góc bàn, song cửa sổ của mình và bé bạn. Thương nhớ đến ứa nước mắt khi đi qua nơi chốn xa xưa. «Chị bí ần quá!» «Có gì đâu, khung cửa ấy là một kỷ niệm, vậy thôi!» «Buồn hay vui». «Mấy tháng trước vui, bây giờ buồn». Thời gian trôi nhanh. Thư Phụng nằm ngaoan trong ký ức, hiền lành đến nỗi Thư Phụng không ngờ là đầu óc của mình lại tích lũy thật nhiều hình ảnh yêu dấu. Mỗi ngày mùa hè, buổi sáng, trưa, chiều từng chút cảnh vật xa lác lờ dịu dàng hiện lên thăm lạng, êm đềm.

— Chị thích con đường nào nhất.

— Công lý.

— Không phải TQ? Cậu bé ngạc nhiên hỏi lại.

— Khoa thích con đường này?

Cậu bé gật đầu:

— Kể từ hôm nay.

Có một nỗi buồn nhỏ phẳng phất trong mắt. Thư Phụng vô tình.

— Sao vậy?

— Mỗi người có một ý thích riêng.

— ...

— Có nhiều cái không nên nói.

—Ừ! như tôi thích Công Lý chỉ vì nó... đẹp vậy thôi.

— Có khi nó không đẹp mà mình thích.

—Ừ! biết đâu, Khoa cũng lãng mạn ghê đi. Thư Phụng cười nhìn cậu bé đang im lặng. Xe chạy qua từng ngã tư, mưa rồi lất phất trên hàng cây dài thẳng tắp. Lúc Thư Phụng sắp rẽ trái, cậu bé chột lớn:

— Chị cũng lãng mạn nữa. Lãng mạn và hững hờ. Chiếc xe cậu bé lao thẳng thật nhanh. Thư Phụng ngo ngác nhìn theo.

Điều mà Thư Phụng phân vân là không biết có nên xem Huy Khoa là cậu bé hay không, khi mà cậu ta có vẻ người lớn hơn mình, lẳng lẽ, trầm tư mặc dù Thư Phụng lớn hơn cậu bé hai tháng. Thư Phụng cuối năm cũ và cậu bé đầu năm mới. Cậu bé vẫn thường chọc ghẹo Thư Phụng, như tôi biết nhà chị rồi.

Thư Phụng trở mặt hết hồn.

— Ở đâu?

— Căn nhà có nhiều hoa mai, hoa hồng, dạ lý, sứ, hoa giấy vân vân và vân vân. Phải không? Chị chịu thua chứ?

— Khoa theo tôi về?

Cậu bé thản nhiên cười tỉnh:

— Phone của chị số 95...

Cậu bé chưa dứt câu thì Thư Phụng đã nổi giận:

— Tôi không thích ai tìm hiểu tôi, Khoa biết rồi mà. Và không đợi cậu bé phân trần, Thư Phụng quay vào lớp. Cậu bé muốn chạy theo nhưng những ánh mắt trong sân trường như cần lối đi. Không khí của hai người trong lớp trầm trọng. Thư Phụng ngồi yên không ngó ai cả, cậu bé thì tần ngần cúi đầu và bấm cây viết bíc liên hồi. Giờ thứ hai, cậu bé đưa nhanh cho Thư Phụng mảnh thư: «Khoa xin lỗi chị, Khoa vô tình quen với một người gần nhà chị, do đó mà Khoa mới biết chứ đâu phải...» Thư Phụng đọc, nghi ngờ, nhưng những cuộc đối thoại lại tiếp tục diễn ra. Tuần này sang tuần khác. Một chút hồn nhiên nào đó thật ngọt ngào, thật ướt mịn trở lại với Thư Phụng như một cậu

Bé và một cô bé nhỏ xíu đùa chơi với nhau những con dĩa trắng vàng và những hạt cát lóng lánh ban mai.

Khi các trường công bắt đầu thức dậy sau một giấc ngủ mùa hè tầm tã mưa, thì Thư Phượng và cậu bé cũng sửa soạn cuộc chia tay.

— Hết tháng này chị còn học tiếp không ?

Thư Phượng cắn môi buồn buồn : Không ! Còn Khoa ?

— Cũng như chị. Về nhập học ở thành phố cũ.

Ít ra cũng có một thương tiếc hiện lên trong lòng Thư Phượng. Phải công nhận như vậy. Một cái gì ngùi ngùi, dằm thắm giữa cuộc chia tay này. Nước mắt thì không có, nhưng sự im lặng thì chất chứa rất nhiều. Ngày cuối cùng Thư Phượng vẫn đi học, cậu bé vẫn vào lớp. Nhìn nhau bình thản đến muộn phiền. Chiều. Trời chuyển mưa âm u và gió có hơi nước lạnh lạnh. Cậu bé vẫn chung đường đi.

— Mai về Đà Lạt rồi Thư Phượng.

— Vậy à. Tôi thì ở mãi nơi đây. Mà Khoa đi chi sớm vậy.

— Ở đây có gì vui đâu.

Cậu bé muốn quên mất chữ chị giữa câu nói :

— Thư Phượng buồn không ?

— Buồn gì ? À ! Có chứ. Tôi đâu phải là gỗ đá trước sự ra đi của người khác.

— Phượng vô tình quá. Cái buồn đó là cái buồn dĩ nhiên.

Khoảng cách giữa Thư Phượng và Huy Khoa rộng thênh như con đường TQ. Nụ cười Khoa hiu hắt, ánh mắt đã xa với :

— Tối nay, Phượng chờ tôi gọi đến lúc 10 giờ nhé !

Thư Phượng ngơ ngác :

— Có chuyện gì không ?

— Không. Nhưng mai tôi đi sớm lắm trước khi chị rời giường. Gọi đề... giã từ...

Cậu bé nhìn Thư Phượng cười gượng. Thư Phượng cũng cố mà cười theo, buồn và thương hại.

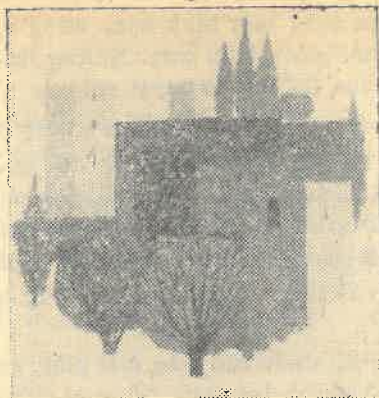
— Ừ ! Tối nay tôi chờ, 10 giờ.

— Cảm ơn Phượng trước. Tôi về Đà Lạt và nhớ chị mãi, nhớ Thư Phượng mãi.

10 giờ tối. Cậu bé do dự nhắc máy lên quay từng con số 9...5...8... những vòng số xoay nhanh trong tiếng mưa tí tách. Con số cuối cùng vừa ngừng hẳn, cậu bé nghe chuông reo bên đầu giường, rộn rã. Cậu bé ngập ngừng rồi coup máy. Tiếng keng ngân lên. Nào nề. Tê tái.

«Tự dưng tôi thấy tôi và chị là những bóng mưa tan theo mùa hè. Về Đà Lạt, có những cơn mưa dài hơn ở đây, buồn hơn ở đây. Nhưng không có những bông mưa rực rỡ mà đau lòng như ở đây. Về Đà Lạt có nghĩa là cho kỷ niệm của tôi một mùa hè. Tôi bắt đầu có kỷ niệm từ bây giờ, Thư Phượng ạ ! Vĩnh biệt Thư Phượng.»

YÊN DÝ

GIÁC MƠ CỦA RỪNG VÀ SUỐI

NGUYỄN THÚY AI

Tiểu Khê chạy băng băng ra khỏi ngõ và kéo chiếc khăn buộc ra khỏi mái tóc vắt lên một bụi cây gần đấy. Buổi chiều đang đi dần vào hoàng hôn. Hôm nay trên dãy núi tây không có ráng chiều, màu vàng huy hoàng làm ửng hồng những phiến mây trắng và ửng hồng đôi má của bé Hạ Tuyền. Màu hỏa hoàng ấy tuy chói chang nhưng đẹp vô cùng. Có lúc Tiểu Khê đã đem màu ra pha và nhìn màu vàng ấy để pha cho đúng. Nhưng không bao giờ pha được cái màu sáng láng sống động ấy.

Hôm nay không gian hình như có màu tím rất nhạt, tuy bầu trời vẫn xanh, có lẽ do sự hiu quạnh và màu xanh của núi rừng đang sẫm bóng chiều nên Tiểu Khê cảm thấy như vậy. Đến bên bụi hoa cạnh lề một con đường mòn nhỏ, khóm hoa có những cành yếu mọc dày đan phủ trên một tảng đá, có hoa nở vào mỗi chiều, những cánh hoa trắng nhỏ và hương thơm dịu dàng. Tiểu Khê ngồi xuống thắm cổ bên cạnh, nghe gió đưa hương lửa vào tóc vào tiếng cười trong trẻo của hai đứa em đang đùa với nhau. Chúng thường chơi với nhau và bỏ quên Tiểu Khê, bởi chúng nghịch và nhanh như những con sóc, Tiểu Khê không tài nào đuổi kịp.

Những hôm mới về, Tiểu Khê say mê đi dạo trong rừng và hái hoa, mỗi khi ra khỏi ngõ là Tiểu Khê trở về với cánh tay đầy hoa. Tiểu Khê

cắm khắp các phòng trong nhà, đến nỗi mẹ phải ngán. Tiểu Khê thích thú vô cùng khi cắm xong một bình hoa, đứng ngậy người ra ngắm, tâm hồn bỗng nhẹ như một phiến mây. Những lúc như thế, Tiểu Khê ước giá có mấy nhỏ bạn thì thật là tuyệt vời.

Nhớ ở lớp học đũa nào có một cành hoa là đũa khác nắn nỉ xin hay đôi khi lấy ầu. Tiểu Khê nhớ bạn quá đổi vì chưa bao giờ thiếu bạn đến thế, Tiểu Khê đang có cả đôi hoa, còn bao nhiêu là con dôi, bao nhiêu là thắm cỏ xanh thên thang. Và ời, giòng suối trước nhà. Con suối mà ba vừa làm một chiếc cầu bắt qua đó, chiếc cầu dễ thương quá, khi ba vừa làm xong Tiểu Khê đứng xoa hai tay vào nhau và khen:

— Đẹp quá ba ời, chiếc cầu như một giấc mơ, vươn qua giòng suối.

Có lúc Tiểu Khê ra ngồi trên cầu, thả hai chân xuống nước và nhìn những con tôm thấp thoáng trong mấy kẽ đá trắng.

Chao ời, giá mà có một đũa bạn lúc này, có ai nghĩ đến Tiểu Khê đang sống nơi núi đồi quanh hiu này không?

Mẹ thì bận rộn với bao nhiêu việc trong nhà, ba thì thường đi với con ngựa của ba, hay đi săn. Lúc ở nhà thì ba đọc sách, làm việc, ngồi hút thuốc bên cửa sổ hay dạy hai đũa nhỏ học thêm. Ba chỉ hỏi Tiểu Khê rất ít vào mỗi tối về việc học, thầy cô, bạn bè. Giữa ba với mẹ Tiểu Khê thấy lạ nhất là hai người ít nói chuyện với nhau, chỉ nhìn và mỉm cười. Qua những vật kỷ niệm mà mẹ nâng niu giữ gìn, Tiểu Khê biết rằng ngày xưa ba mẹ đã có với nhau một cuộc tình tuyệt vời. Giữa những yêu thương dịu ngọt như thế mà Tiểu Khê vẫn mong có một người bạn vô cùng.

Buổi sáng thức dậy cho gà, chim ăn, giúp việc mẹ hay theo ba vào rừng. Nếu không thích thì ở nhà ngồi trong chiếc ghế mây bên cửa sổ đọc sách. Mỗi khi có một chiếc xe thổ mộ nào đi ngang qua, là Tiểu Khê giật mình và tưởng tượng ra, một bóng dáng thân yêu nào đó của bộ lạc thấp thoáng trong xe, Tiểu Khê sẽ chạy ra đỡ xuống, hai đũa sẽ ôm nhau sau đó hãy nhận ra Nhiên hay Lê, Quỳnh, Phương Đông. Tiểu Khê đã bao lần sung sướng khi tưởng tượng ra như vậy và bao lần thất vọng nhìn chiếc xe đi thẳng, tiếng vó rung rung và mất hút.

Chỉ những buổi tối và những bữa ăn Tiểu Khê mới quên được nỗi nhớ mong này, vì những thân yêu đang vây quanh. Tiểu Khê ăn uống, cười đùa với các em. Những thứ ba săn được và mẹ nấu thật ngon.

Ba nói với mẹ: Em cũng sáng tạo liên tục trong cách nấu ăn và trang trí nhà cửa.

Những lúc ấy thì mau qua hơn những buổi vắng vẻ của những ngày hạ dài. Những sáng thức dậy lười lỉnh nằm trong phòng nghe chim hót, nghe tiếng nước đổ giữa sự im vắng của núi rừng. Tiểu Khê lại càng hát và kể chuyện cho mẹ nghe.

Đôi lúc có một vài người bạn của ba ghé qua, ở lại vài ngày. Cùng ba đi săn và ban đêm thức nói chuyện thật khuya. Vui nhất là có người bạn từ ngày xưa của ba lẫn mẹ. Tiểu Khê thích thú ngồi theo trong một góc phòng nghe gợi lại những chuyện ngày còn trẻ, những lúc ấy Tiểu Khê thấy dường như ai cũng trẻ lại, nhất là mẹ, đôi khi mặt mẹ đỏ lên vì một mẩu chuyện. Tiểu Khê liên tưởng, trong tương lai, Tiểu Khê sẽ ngồi cùng bạn bè như thế trong căn phòng khách ấm cúng của sau này...

Tiểu Khê muốn đi ngược với chiều gió nên men dần theo con đường chính dẫn về thành phố, trong tay cầm một cành cây vừa hái bên đường, tóc bay lả tả. Tiểu Khê vừa đi vừa giữ tóc lại và hát vu vơ. Một tháng Hạ đã trôi qua... Tiểu Khê cứ đi, thả ý tưởng theo những câu hát hòa trong gió chiều thoáng nhạt. Đã khá xa nhà, Tiểu Khê cũng hơi sợ nhưng chưa quay lại, đã yêu cảnh núi rừng này lắm rồi. Phía xa có tiếng xe độc mã trở về trễ hơn thường lệ. Xe có một người khách, Tiểu Khê hơi giật mình và tự nhủ, làm gì có bạn mình. Dáng ngồi có vẻ trẻ, cũng không thể là bạn của ba. Chiếc xe gần hơn, một cánh tay được vẫy ra, Tiểu Khê chưa kịp phản ứng gì đó là bằng ý tưởng, chiếc rẽ ngang đến, người khách nhảy xuống trước khi xe ngừng:

— Trời ời, anh Phiên.

— Tiểu Khê, Tiểu Khê đi đón anh đó hả?

— Làm sao em biết, làm sao...

Tiểu Khê ngỡ ngàng khôn cùng.

Anh bảo người xà ịch đánh xe đi trước và anh đi bộ về với Tiểu Khê.

Phiên là học trò cũ của ba — ba Tiểu Khê là một giáo viên — Và là bạn của Tiểu Khê không biết có thể gọi là bạn thân được không, thấy Tiểu Khê không có ai thân hơn anh và tuy anh học hơn Tiểu Khê nhiều lớp.

Phiên đỡ lấy cành hoa trên tay Tiểu Khê im lặng một lúc rồi nói:

— Anh về đây chắc là thầy cô Tiểu Khê ngạc nhiên lắm nhỉ? Khi thi xong kỳ thi cuối năm trí óc thanh thoi để nhìn lại một năm qua. Thêm một chứng chỉ, một mớ kiến thức, trong sinh hoạt bạn bè của anh thì cũng có nhiều điều vui. Nhưng rồi anh vẫn thấy anh là một kẻ dưng bơ vơ chưa tìm ra được bộ lạc, nên anh về đây mong được hưởng những ngày xuân trong mùa hạ này.

— Tiểu Khê vẫn thích câu thơ ấy lắm.

— Có thể suốt năm vẫn là mùa xuân Tiểu Khê nhỉ?

— Dạ.

Anh mỉm cười thật ấm và mắt nhìn những núi đồi sần trong bóng chiều.

Trước ngõ nhà, bên cạnh hành lý của Phiên, ba mẹ đang đứng hướng về phía hai đứa, Phiên đi nhanh trước đến chào.

Tiểu Khê mang đồ vào nhà. Trong khi anh ngồi nói chuyện với ba, mẹ đi làm đồ ăn. Tiểu Khê đi pha cho anh một ly sữa và đi dọn dẹp phòng, chọn cắm cho anh một loại hoa rừng mà Tiểu Khê thích nhất. Nghe tiếng Phiên nói với ba. «Về đây nhìn khung cảnh nơi đây con không hiểu sau con chịu đựng thành phố suốt năm một cách tốt đẹp». Ba bảo: «Có lẽ lúc đó con không phân tích nó, và lại tuổi trẻ thì phải vậy». Ba hỏi về chuyện học hành của anh, hỏi thăm về những người học trò mà ba còn nhớ.

Phiên đi lại trong phòng xem những đồ vật hỏi chuyện mẹ và hỏi thật tự nhiên, mẹ khen anh có giọng ấm, Tiểu Khê mỉm cười.

Sáng thức dậy thấy Phiên đi dạo trong vườn với ba. Trong khi ăn sáng ba bảo Phiên và Tiểu Khê nên đi chơi. Phiên nhìn Tiểu Khê, Tiểu Khê cười như không có ý kiến gì, chỉ vâng lời thôi. Tiểu Khê mặc áo dài màu trắng. Phiên nói như thế hay nhưng lại bất tiện lắm.

Anh mang theo một chiếc máy ảnh và một cái súng nhỏ, súng rất đơn giản, anh bảo súng này chỉ bắn được chim và những con thú nhỏ.

Anh kể chuyện bạn bè của anh, những chuyện chưa có trong rừng mộng của Tiểu Khê và một ít ước mơ. Tiểu Khê hỏi phân khoa anh có nhiều con gái học không? Anh bảo ít thôi. Cả hai nói chuyện quên cả ngắm cảnh. Tiểu Khê lấy làm lạ, một người cao ngạo như anh mà lại có đơn. Sao thế nhỉ?

Sau đó là mục chụp hình. Phiên nhảy lên những mô đá, trèo lên những cành cây để hái trái chất đầy chiếc lồng máy của Tiểu Khê. Trưa

đã có được mấy con chim, anh nói, Tiểu Khê khá đấy chứ, đi bộ cả buổi sáng như thế mà vẫn tươi tỉnh.

Những buổi tối anh ngồi đánh cờ với ba hay ra hiên ngồi đàn hát. Tiểu Khê ngồi yên nghe hay đôi khi hát theo. Tiểu Khê bảo đêm thơm hơn một giòong sữa đó anh, Phiên cười nếu anh kể lại bạn bè anh nghe những điều này chắc họ không tin là thật. Có lần đi dạo trong vườn dưới một bầu trời sao huy hoàng Phiên nói:

— Tên Tiểu Khê diễn nôm có nghĩa tuổi nhỏ nhỉ. Để anh gọi Tiểu Khê là tuổi nhỏ.

— Còn Phiên nghĩa là gì, chắc không hay đâu. Thôi để em gọi Phiên là Rừng.

— Tiểu Khê thấy anh có vẻ rừng rú lắm hả?

— Em nói rừng chứ đâu có rú. Phiên có vẻ âm ấm giống rừng núi.

Những hôm Phiên cười ngựa đi săn một mình, Tiểu Khê thường ngồi trên bậc thềm, chờ ngựa tiến vào và ra đỡ những con chim anh săn được. Những hôm đẹp trời này ba cũng siêng làm việc. Có hôm giúp ba làm cái giàn để treo những giò lan hay làm những giàn rau cho mẹ. Những việc này có vẻ hợp với Phiên lắm còn Tiểu Khê chỉ vì tính chất mộng. Phiên xắn tay áo, Tiểu Khê cũng buộc mớ tóc lượt thướt lại, khu vườn trở nên nhộn nhịp vì Phiên và Tiểu Khê đều rất tếu. Những lúc đi hái quýt, Tiểu Khê mang một cái đan bằng mây, Phiên bảo giống một sơn nữ và anh ca bài Sơn nữ ca.

Khi nói chuyện về giòong suối trước nhà, Suối Tầm, Phiên hỏi giòong suối này phát nguyên từ đâu. Ba bảo cách đây khoảng ba cây số theo đường chim bay nhưng nếu đi bộ thì xa hơn. Phiên hứa hôm nào đi với Tiểu Khê đến nơi ấy. Hạ và Hào đòi đi theo, Tiểu Khê la, cho chị can đi không công em nổi đâu.

Buổi sáng đi thăm suối cả hai dậy rất sớm. Mẹ hơi lo, Phiên nói, cô yên trí, con dám đánh lộn với cộp mà, nhưng phiên nổi là ở đây chỉ thú hiền thôi. Không khí còn ẩm sương, mùi hoa cỏ, mùi đất ngọt ngào trong sương sớm. Tiểu Khê vận đồ gọn, Phiên mang một chiếc Bêlê khiến Tiểu Khê nghĩ đến những nhân vật của thời kháng chiến đến những bài thơ của Quang Dũng. Tiểu Khê đội một chiếc mũ rộng vành để che sương. Đi theo con đường mòn dọc bờ suối. Con đường thật «cổ lan lối mục, yêu phong dấu tiều». Thỉnh thoảng gặp những

con thú nhỏ như chồn, sóc, thỏ chạy ngang qua. Hay những con chim
ngõ ngang vì tiếng huýt sáo mồm của Phiên. Tiều Khê cứ tiếc là nhìn
nơi này thì bỏ sót nơi kia. Có khi nhìn mà không kịp ngắm. Ở thành
phố mà có được một khoảng nhỏ nào bằng ở đây thì bạn bè sẽ cho
rằng còn thiên đường hơn những thiên đường. Tiều Khê tả những cảm
giác cho Phiên nghe, anh bảo chúng ta y như những hể của thời sơ
khai. Ngồi nghỉ chân bên một bờ cỏ, Phiên ngồi nhìn chung quanh
rồi chợt mở xách lấy ra một con dao đến một bụi cây gần đấy hì hục
đào. Tiều Khê mệt quá nên chẳng buồn đi theo, lát sau anh cầm lại
một cái củ khá dài. Tiều Khê hỏi anh định đem về làm thuốc đấy à.
Anh nói, củ mài đấy, anh biết thứ này khi còn là một hướng đạo sinh,
nó ngon lắm, Tiều Khê chợt nhớ, Ba kể một năm đói nào đó rất xa,
khi còn thực dân Pháp, người ta lên rừng đào cả này để ăn.

Phiên ra suối lấy nước cho Tiều Khê rồi sau đó tiếp tục con
đường, gần trưa mà vẫn chưa tối, mặt Tiều Khê đỏ dưới vành mũ,
Phiên cũng vậy, anh đỏ bừng. Tiều Khê nghĩ thầm, hai đứa y như say
rượu. Bỗng Phiên nhìn Tiều Khê cười, chúng ta y hệt như những
kẻ say. Dừng chân bên một bãi cỏ mượt dưới bóng cây. Tiều Khê
ngã ra cỏ, Phiên vất ba lô. Tiều Khê đưa khăn tay cho anh lau mồ hôi.
Giày được mở ra, Tiều Khê đặt tới chân đỏ và rát trên cỏ. Tiều Khê
mở xách và lần lượt dọn đồ ra. Chiếc khăn hơi giống màu cỏ, Tiều
Khê để đến bánh và nước. Phiên bảo đáng lẽ chúng ta phải tìm lấy
thực phẩm thì mới hay, mới đáng gọi là hai kẻ của sơ khai. Rồi anh
đi gom củi khô để làm bếp đốt củ.

Chúng tôi ăn trong khi củ đang chín, vì đói bụng nên củ cũng
hết trơn. Phiên ngồi châm thuốc, mỗi khi anh hút thuốc có một tư thế
hơi ngạo nghễ mà ngày xưa Tiều Khê rất ghét (nhưng bây giờ thì
không.)

— Tiều Khê hát đi.

— Tiều Khê hát hết nổi rồi, để nhường cho mấy con chim.

Ngồi nghỉ, nhưng rồi Tiều Khê cũng đứng dậy đi quanh những bụi
cây gần đấy và hét lên khi trông thấy một ổ gà rừng. Phiên giật mình,
chạy lại và nhặt lên.

Giòng suối hẹp dần, chảy len giữa hai bờ đá. Từ trên một ghềnh
đá cao, một cái thác nhỏ chảy xuống, Phiên định leo lên để nhìn. Phiên
định leo lên để nhìn nhưng đá chông chênh với nhau trông ghê quá Tiều
Khê sợ, nên Phiên không leo. Thế là vẫn chưa biết được nơi phát nguyên
thực thụ. Phiên đem máy ảnh ra chụp rồi sau đó cùng ngồi yên trên một

bờ đá bên suối. Trông Phiên yên lặng Tiều Khê muốn biết anh nghĩ gì
vô cùng. Lát sau thì Tiều Khê cũng lục vào ý nghĩ riêng. Và cứ mãi mê
ngắm nhìn, nên khi Phiên nhắc đến giờ đi về hai chân Tiều Khê cơ hồ
mỏi ra.

— Bây giờ để Tiều Khê đi lại con đường anh cũng ngại quá.
Anh đi bên Tiều Khê một lúc rồi rồi chợt nghĩ ra :

— Bây giờ đi tìm một khúc chuối rừng. Tiều Khê mừng hết sức và
cố đi nhanh theo anh.

Anh dẫn chuối về nguyên cả ngọn kéo về cho tiện, Tiều Khê giúp
anh lột chuối ra bờ suối, Phiên bảo khúc ghềnh thác này thì mới thả
bè được. Anh tìm hai cành cây cây thẳng và dài, vót nhọn đóng xuyên
qua những thân chuối nằm song song sát nhau và làm một mái chèo.
Tiều Khê bảo, làm cho một chiếc. Xong xuôi anh cười : Bây giờ cho
Tiều Khê hạ thủy «con thuyền».

Tiều Khê cười thật vang, giá có chai rượu anh nhỉ ? Thuyền còn
neo bến vì còn sớm. Tiều Khê theo Phiên để anh đi tìm gà rừng. Khi
xuống bè, mới đầu Tiều Khê thật sợ vì nó cứ chao đi chao lại. Dần dần
giòng suối bớt hẹp, con nước bình hơn nên bè trôi thong thả khỏi phải
chèo. Có lúc Phiên dừng lại để Tiều Khê hái một ít hoa lạ bên bờ suối.
Suối có một loại rong xanh thật đẹp. Bè êm ả trôi, Phiên ơi, có phải
chúng ta đang hưởng những ưu ái trong số những ân huệ mà con người
còn có thể tìm được cho mình. Phiên nói với Tiều Khê, bằng lời bằng
những đầm ấm vui tươi, bằng bóng chiều đọng lại trong đáy mắt, đôi
mắt ấm mà Tiều Khê muốn thu mình trong đó. Tiều Khê bỏ mũ xuống
để cho tóc bay. Tiều Khê yêu những cơn gió chiều vô cùng. Những
giọt nước mắt thật ngọt ngào lăn ra. Tiều Khê vội quay đi và hát một
câu hát thật vui tươi trẻ thơ để Phiên khỏi nhận biết. Và chẳng bảo
nhau, cả hai cùng nhìn lên bầu trời, nhìn những cánh chim trở về, nghe
khúc nhạc dạo của rừng núi đêm bắt đầu tấu lên. Chiếc cầu bắc qua
giòng suối trước nhà rõ dần. Ba mẹ đứng trước ngõ, hai đứa em uà ra.
Hà Tuyền nhìn màu nắng râm trên mặt hai người và nói :

— Hai người trông lạ hoắc, y như lạc đến từ một hành tinh nào.

— Hà có lỗi vì von hay quá, anh có lời khen.

Hào cố xách mấy con gà. Ba thì thích thú với chiếc bè của Phiên
làm. Hào bảo, bây giờ anh cho em chiếc bè nhé.

Phiên đưa Tiều Khê vượt qua giấc mơ bắt ngang giòng suối. Ấy là

Hôm đi câu ở hồ Nai. Đi vòng qua ba con đồi nhỏ, có một vũng nước lớn nằm dưới chân đồi. Từ trên đồi nhìn xuống, hồ nước trông xa rõ mây trời và bóng một cây to đang nở hoa bên hồ. Hoa vàng nhỏ kết thành từng chùm. Phiền đi dạo trên bờ và mắc mồi vào lưới câu. Tiểu Khê đi dạo quanh hồ rồi đến ngồi bên nhìn anh câu. Những đợt gió lùa qua, phấn hương trên cây hoa vàng đổ xuống đầu hai người nổi trên mặt nước. Rồi Tiểu Khê muốn để Phiền đẩy với sự yên lặng của anh, đi dọc tìm những cọng cỏ kết thành một chiếc mũ và gắn hoa trên đó — Tiểu Khê đang nằm trên cỏ làm thì Phiền đến, anh gọi là chiếc vương miện, đỡ lên đội cho Tiểu Khê rồi chống gót giày quay một vòng trở lại tiếp tục câu. Những ngày ở thành phố, đi chơi với bạn Tiểu Khê vẫn thường lén mọi người tìm đến một nơi vắng để được một mình. Tiểu Khê vẫn yêu vô cùng những quạnh hiu quanh mình tuy đôi lúc sự quạnh hiu cũng làm cho Tiểu Khê chảy nước mắt. Những ngày cô đơn đó, buổi sáng đi học trên con đường rộng thênh thang, đi nép sát bên lề và chợt thấy mình bé bỏng và cần một sự che chở nào đó. Những hôm ít bận rộn với bài vở. Tiểu Khê đi tìm một nơi vắng để ngồi với những mộng mơ, với hân hoan đầy hồn hay nước mắt ướt tóc ướt tay. Những nỗi buồn mà nguyên nhân mơ hồ cũng chiếm trong hồn Tiểu Khê khá bền... Tiểu Khê ngồi nghĩ miên man và hát, những lời ca rất đẹp và bi thảm, xúc động tỏa nhẹ trong tim và đôi mắt bỗng ướt. Phiền đã đứng bên từ lúc nào, vẫn cái vẻ trầm-tư-hăng-hái.

Buổi sáng sương sa nhiều, vẫn đi bên nhau không nói năng.

— Chừng nào anh đi nhỉ ?

— Ngày mai.

Tiểu Khê nói, thật thản nhiên và giọng đầy dỗi hờn :

— Anh đã ngán nơi này ?

— Không phải vậy...

—

— Tiểu Khê, sao anh không hợp với sự an lành, dù sự an lành đó thật đẹp, đủ những gì anh yêu thích. Anh nghĩ điều đó sau này sẽ khiến anh trở thành một kẻ phiêu bạt.

Buổi sáng Phiền đi nắng vui, trời xanh và đáng Phiền rồi khuất sau những dáng núi.

NGUYỄN THÚY AI

MUỘN PHIỀN NHƯ CỎ ● AN VI

Tháng năm, sân trường vắng. Em nhìn những chiếc ghế đá lạnh lẽo không người ngồi đầy lá nhỏ li ti của cây phượng già kề cạnh, nghe ngùi ngùi, một chút. Tuần lễ cuối niên học thừa người, thầy cô vào nhìn học trò đùa giỡn, ngồi yên, không la trách kỷ luật đã bay mất vào những ngày này. Em mê những cây dong ngoài cửa sổ, cách một con đường ngoằn ngoèo với tường rào vôi trắng. Từ chỗ em ngồi có thể thấy rõ mờ ngôi nhà của H., với cái cổng sơn xanh leo chằng chịt hoa giấy, với nóc nhà rêu xám bao trùm, có vẻ cô kính lẫn khác biệt với mọi nhà. Em thích những cái không giống ai, vì vậy từ đầu năm em đã nhìn ngắm và phê bình nhà H. Rồi như một thói quen, hôm nào H. cũng ra ngồi đàn trước ghế đá, một bản tình ca nào đó. Hẳn phải hay (?) và từ đó, em chẳng dám nhìn những cây dong đầy hoa đỏ bên kia nữa. Nhiều khi tức muốn khóc, muốn đuổi H. vào. Bây giờ thì những hôm trời mưa, em mới tự do nhìn hàng hoa dong đỏ. Dưới những cơn mưa đều mỗi sáng, H. không ra ghế đá, em thấy vui vui lẫn nỗi gì thiếu vắng. Thành phố dường như ủ buồn trong những ngày mưa rớt, cả hàng sao cao vút chạy dài tít tắp bên lề đường cũng mang ít nhiều vẻ muộn phiền của loài chim ướt rũ cánh trong mưa. Con đường phía dưới quen thuộc, với những khoảng cỏ dại còn ướt, mịn màng như cụm mây trắng màu sữa trên trời, xanh xao như màu sơn cổng nhà H. Bạn bè em thích cỏ, yêu cỏ vô vàn, những giờ trống nhỏ M. rủ em xuống bãi cỏ của trường, ngồi ngắt từng cọng đưa lên môi cắn nhẹ. Có lần chị L. nheo mắt đọc hai câu thơ thật dễ thương cho em nghe :

Sân trường em đếm cỏ vàng

Cỏ bao nhiêu cọng, thương chàng bấy nhiêu.

Em cười im lặng, nhỏ M. thích thơ và từ đó nhỏ chỉ đến cỏ vàng. Sân trường cỏ xanh rì lất phất trong gió, chẳng có bao nhiêu cọng ứa. Em bảo với M. « Mi đếm được ít quá, chẳng lẽ mi thương chàng ít thế sao ». M. ngượng ngùng chớp mắt, cúi đầu nói nhỏ với em. « Tao nhớ anh chàng H. quá ».

Như những ánh nắng đầu tiên sau một ngày mưa rơi bao khắp, em thức dậy trong cảm giác xôn xao, ngậm ngùi. Những giọt nước mắt đã rơi, buổi tối, giúp em nhìn rõ mình hơn một tí, thà vậy, muôn đời em vẫn là con bé dễ khóc và nghi ngờ. H. đã rời bỏ nơi này, rời bỏ căn nhà độc đáo, mang theo tiếng đàn và nỗi nhớ của em. Bức thư mang vài hàng báo tin của H. làm em ngạc nhiên trong mắt, muôn phần trong tim. Có gì không? Chỉ một lần ngậm kẹo của nhau, chỉ một lần đọc chú của nhau đủ cho em chơi vui đến thế này sao. Nay H., em cứ ngỡ chẳng có gì xảy ra, suốt mùa hè này, nhưng cái kẹo và tờ thư của H. nhờ nhờ bạn đưa đã làm em lao xao vui lẫn chút gì tiếc nuối. Em không tin có ngày trở về của H., Đà Lạt với sương mù với áo khoác sinh viên chẳng bao giờ mang tinh thần của em về được. Rút cuộc rồi lẫn em và nhỏ M. đều muôn phần như nhau. Đã có lần M. bảo: «Tóc mi dài và nhỏ sợi thì mau khóc lắm, như tao thì chẳng bao giờ». Vậy mà hôm qua M. đến em, ngời tử tế khóc. Tại H. hay tại em đây. Tinh thần của H. ảm đạm và mong manh quá, thoáng qua rồi mà em vẫn còn tưởng như còn tại cả. Bây giờ thì em hiểu: có những lúc người ta cần im lặng. H. xưa, sao H. không im lặng, cho mùa hè không hờ hững với em, để tinh thần giữa em và M. không ngủ quên một xó. Em lại vừa khóc, có lẽ H. nói đúng, ngàn đời sau em vẫn muôn phần, ngây ngô như rong rêu ở vùng quê hương H.

AN VI

LỜI HỎI BÔNG QUỲNH

Có còn thơm ngát hương hoa
Khu vườn ngày cũ chia xa cuộc tình?
Nhánh sâu đâm chết bông quỳnh
Con sông tàn bạo vô tình vẫn trôi
Biển xa tận cuối chân trời
Ôm choàng thương nhớ toi bờ lòng đau
Người đi khuất bóng giang đầu
Cuối sông còn lạnh hồn đau một người.

NGUYỄN THIẾU NHÃN

truyện dài MƯỜNG MÃN

Mỗi ngày, tôi cúi xuống nhật ký soi thấy tôi đắm chiều, ngỡ ngần; đôi khi thấy mình lạ hẳn, cơ hồ một kẻ nào khác, quên tuổi, lú tên. Tôi thường tự hỏi:

— Có phải nỗi nhớ thường tôi, rất ngọt, sau mỗi tiếng thở dài?

6.

Phải lòng nhau. Chẳng biết Lan Khuê học lõm ở đâu hai tiếng «phải lòng» đem ra nói với tôi, vô tình, hẳn buộc tôi nhìn ngắm lại mình, với dấu hỏi móc lửng lơ giữa hai bờ ngờ vực.

Những bài toán, lý hóa trước kia tôi sau mê chứng minh tìm đáp số — bỗng trở nên khô rốc, không còn thích thú gì nữa. Những môn học hình như vừa mọc thêm vô số gai nhọn, khó nuốt, khó tiêu tôi hoảng sợ vô cùng. Tôi đã phải lòng! Khi phải lòng, người ta có còn ham học nữa?

Hạt Tiêu! chót mũi mi lệch lạc quá rồi, dạo này hết chú ý thẳng vào tập vở. Hương đi những phía đâu đâu, ngửi tìm hương lạ! Hãy cấp tốc chú ý mũi cắm đầu cắm cổ vô sách vở trở lại. Không có gì đáng hồ thẹn hơn tự mình rải vô chuối ở sân trường thi, để mình trượt ngã. Ghế hàng đầu trong bản vị thứ mỗi tháng bắt đầu lung lay.

Đừng làm ba buồn, thấy gái cưng của ba bước giật lùi trên thang học vấn. Mẹ đã từng hãnh diện với bà con nội ngoại:

— Con Hạt Tiêu học chăm lắm. Hẳn học đêm học ngày, bắt ốm rửa thẻ!

Phải lòng người khác, phụ lòng tin tưởng ba mẹ. Hạt Tiêu, đừng «cách mạng» kiểu đó, không nên. Nguy hiểm con nợ!

Tôi đối diện tôi trong gương, nôn nao nghe hai đứa khác nhau trong tôi cãi cọ. Một Hạnh Tiên học trò ngoan, và một Hạt Tiêu mơ mộng, cứng đầu.

Hạnh Tiên :

— Hồn ta ơi ! Đừng thêm lang thang ra khỏi cửa lớp giữa giờ học nữa. Bảng đen, cô giáo, những cuốn tập là các vật báu trên cõi đời này, còn tìm kiếm chi hơn?

Hạt Tiêu :

— Hồn ta ơi ! Cứ lang thang thả dãn, lıp бага di. Chiêm ngưỡng, kính bái bảng đen, nghe mãi những toán, lý hóa, vạn vật, triết... sẽ dần người ra cho coi, có ngày hóa thành con cù lẩn. Mơ mộng tí cho đời có mùi hương.

Hạnh Tiên :

— Cầm mồm tức khắc, hỡi con ranh Hạt Tiêu. Mua thuốc tẩy, xóa gắp mớ ý nghĩ phiêu lãng, dặt dờ trong cân não mi.

Hạt Tiêu :

— Hay chưa tề ! Mắc mớ chi phải bôi xóa ? Hạnh Tiên ? Sao trên trời có cần học giỏi mô mà cũng lấp lánh sáng ngời. Chim ngoài đồng nội có cần ôm vớ tới lớp mô, vẫn ca hát véo von, hay mê ly mùi mẫn?

Hạnh Tiên :

— Đồ gàn dở. Sao sáng, chim hót hay vì Trời sinh chúng ra vốn đã cho chúng các sở năng nớ. Chữ mi không học, mi sẽ lu mờ, không xứng đáng ngửa mặt nhìn sao sáng, nghiêng lòng nghe chim hót.

Hạt Tiêu :

— Rửa Trời sinh ta ra, cho ta một trái tim biết rung động, một tâm hồn biết mộng mơ, bỏ quách hết à ? Chỉ biết nhồi vô đầu hết mớ giáo khoa ni tới nùi giáo khoa tê. Biển tim thành kho toán, hồn thành kho lý hóa, vạn vật. Chao ơi, có tội với Trời.

Hạnh Tiên :

— Tội thì lấy nước bở kết gột đầu, hết tội ngay. Ta nhắc lại phải học, học, và chỉ biết học. Ngoài ra đừng tơ tưởng tới chuyện chi nữa hết.

Hạt Tiêu :

— Tơ tưởng chi mô nờ ! Nói oan rứa ?

Hạnh Tiên :

— Nói không biết trên cái chót mũi. Mi không tơ tưởng thật à ?

Hạt Tiêu :

— Không, nhất định không !

Hạnh Tiên :

— Đôi mắt mê hoặc của chàng Bích Khê nè, hình ảnh anh chàng Thanh Niên và con chó nhỏ nè, Thiên linh chuối và sự quyến rũ của hai tiếng Hòa bình nè. Những thứ mi cho ngự chỗ mô ?

Hạt Tiêu :

— Sợ chi mà chối ? Những thứ nớ đang ngự trên ngai lòng ta.

Hạnh Tiên :

— Những thứ phản động nớ xúi giục mi xao lãng việc học. Suốt ngày vô ra băng khuâng tha thẩn như con gà nuốt giấy thun, phải không ?

Hạt Tiêu :

— Mi đừng quá ác độc quá rứa, Hạnh Tiên. Ta chỉ mới băng khuâng nhẹ thôi.

Hạnh Tiên :

— Niềm băng khuâng sẽ từ từ tăng sức nặng. Sau băng kkuâng rồi đây, những đạo quân nhó nhưng sẽ nhất loạt kéo tới xâm lược chiếm đóng hết nõi lòng ngọc thạch của mi cho coi. Lúc nớ rần mà đỡ, có kêu cũng không ai thêm cứu vớt mô.

Hạt Tiêu :

— Dễ sợ rứa lặn à ? Chừ làm răng đây ?

Hạnh Tiên :

— Rần mà chịu, ta không bày chữa cho bở ghét cái mặt lì lợm, cứng đầu.

Hạt Tiêu :

— Hạnh Tiên, thôi đừng dỗi nữa. Ra tay cứu vớt kẻ hèn mọn này đi.

Hạnh Tiên :

— Mi thật lòng cải tà qui chánh chứ ?

Hạt Tiêu :

— Phải rồi. Ta đành đuổi mơ mộng đi chỗ khác chơi, dành tim và hồn làm cỗ tàng viện chứa toán, lý hóa, vạn vật, triết, lời dạy dỗ vàng ngọc của các thầy các cô.

Hạnh Tiên :

— Hãy kiếm hai thước vải trắng, dùng sơn viết đậm câu ni : Học hành chăm chỉ là nhất. Mơ mộng là kẻ thù, quyết không đội chung nón. Đó là câu biếu ngữ treo ngang phòng học. Ngoài ra, trên vách tường, cửa ngõ hãy dùng dao khắc lên vôi vữa gạch đá những câu sau : Toán, lý hóa, vạn vật muôn năm. Đả đảo bát phở. Đả đảo băng khuâng mơ mộng. Đả đảo đôi mắt ma ám Bích Khê. Đả đảo Thiên linh chuối hoang đường. Đả đảo Người Thanh Niên và Con Chó Nhỏ. Nghe chưa ?

Hạt Tiêu :

— Chi mà lảm lời rủa ?

Hạnh Tiên :

— Đó là phương pháp tẩy não hay nhất. Đi mô mi cũng đung đầu với mấy lời nó, riết rồi mi sẽ đâm ghét tất cả, chỉ còn biết ham mê học hành cuối năm sẽ anh dũng ăn cái bằng Tú Tài hai và liền ngang gổ guốc, giày, dép, trên sân trường Đại học.

Hạt Tiêu :

— Còn chi phải làm nữa không ?

Hạnh Tiên ?

— A ! Còn một việc tối quan trọng, ti nữa ta quên. Hãy ném tức khắc cuốn sổ nhật ký vô bếp lửa.

Hạt Tiêu :

— Răng rủa ? Nhật ký có tội tình chi mà bắt hấn phải chết thiêu trong lửa đỏ ?

Hạnh Tiên :

— Hấn có tội đã chất chứa trong lòng những ý tưởng mơ mộng của mi.

Hạt Tiêu :

— Không được. Nhật ký không thể chết. Nhật ký là chiếc gương soi trung thực của tâm hồn ta. Hấn phản ánh đúng những niềm vui, buồn của ta qua những giòng chữ, đôi khi ghi rất vội vàng nhưng vô vàn xúc động.

Hạnh Tiên :

— Nhật ký phải chết !

Hạt Tiêu :

— Hạnh Tiên. Mi nghiêm khắc, đã man in mụ chẳng lửa. Án tử hình của nhật ký không thể thi hành. Ta chống án tới kỳ cùng.

Hạnh Tiên :

— Không ngờ mi thương cuốn nhật ký của mi quá rủa. Ta chấp thuận cho nhật ký chết cách khác, thơ mộng hơn.

Hạt Tiêu :

— Chết cách chi nữa đây, hử bà chẳng ?

Hạnh Tiên :

— Hãy ném nhật ký xuống sông Hương, cho hấn tha hồ trôi theo dòng, phiêu lưu giang hồ qua trăm ngàn bến mộng khác.

Hạt Tiêu :

— Không thể được. Ném xuống sông nhật ký cứng của ta sẽ lạnh

rã rời từng mảnh. Bèo nước long đong, cá tôm, rêu rong sẽ đọc những lời nồng ý thắm của ta, chúng cười ta thúi mũi.

Hạnh Tiên :

— Chết nước không ưng thì chết khô, nghe ?

Hạt Tiêu :

— Chết cách chi nữa đây, hử ranh con ?

Hạnh Tiên :

— Hãy xé vụn nhật ký ra trăm nghìn miếng, ném vào lòng cơn gió, hấn phất phới bay phiêu bồng in bướm, in confetti.

Hạt Tiêu :

— Không, nhất định nhật ký không thể chết, dù bằng cách chi. Nếu bức tử hấn hoài, ta thề tuần tiết.

Hạnh Tiên :

— Mi đã quyết liệt thủy chung với cuốn nhật ký vô vắn của mi như rủa, ta cũng bao dung cho hấn được hưởng án treo, nghe ! Nhưng với điều kiện...

Hạt Tiêu :

— Điều kiện chi ? khó không ?

Hạnh Tiên :

— Dễ ợt ! Từ nay, mi phải chép vào nhật ký những công thức toán, lý hóa để giúp thêm trí nhớ.

Hạt Tiêu :

— Trời ơi ! Ép vừa thôi ! ba cái công thức chết toi nó đã có cuốn sổ khác to đại chang rồi. Mắc mớ chi phải nhét thêm vô nhật ký nữa !

Hạnh Tiên :

— Coi tề ! Chi mà cặp mắt đỏ hoe rủa ? Sắp mưa tới nơi à ? Thôi, tạm chấp nhận như rủa đi. Nhắc lại : Đã đảo mơ mộng ! Học hành chăm chỉ muôn năm !

Tiếng cãi cọ lịm bật. Tôi thẳng thốt nhìn trong gương. Dung nhan tiều tụy quá : mắt đỏ hoe, môi mím chặt, sưng sờ quanh tôi, trái đất dường hoang vu lắm.

Tôi cảm tưởng mình cô độc tựa ông Noé sau cơn đại hồng thủy, chẳng có người thứ hai để khoe nổi mừng sống sót cuốn nhật ký mở ra đón giọt lệ nồng của tôi vào lòng nó.

Học hành chăm chỉ muôn năm !

(còn tiếp)

CHẠP PHỎ
TUỒI NGỌC :
NƠI BUỒN
BÁN ĐẮC RẼ
NHỮNG NỤ
CƯỜI, NƠI
TRUYỀN BÁ
NHỮNG TƯ
TƯỞNG VĨ
ĐẠI, NƠI
KHÁM PHÁ
NHỮNG PHÁT
MINH GHÊ
GÓM, NƠI
BÁN «SON»
NHỮNG LƯỢM

LẶT SÚU TÀM
ÁC ÔN. CÙNG
NƠI ĐẦY
LÀ DIỄN ĐÀN
NGÔN LUẬN
CHÍNH THỨC
CỦA KIẾN
VÀNG VÀ
ĐĂNG KIẾN
(ĐĂNG ĐÔNG
NHẤT VÀ
HÙNG HẬU
NHẤT THỂ
GIỚI HIỆN
THỜI)

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

đền thờ đức bà xuống tuyết

Tương truyền rằng đêm 4 tháng 8 năm 352, Đức Trinh Nữ Marie báo mộng Đức Giáo Hoàng Tiberio truyền lệnh phải cất một đền thờ trên khoảng đất có tuyết rơi, (lúc đó mùa hè). Sáng hôm sau người ta thấy tuyết rơi trên ngọn đồi Esquilies, Đức Giáo Hoàng đặt tên đền thờ là Sainte Marie Majeure, cũng gọi là Sainte Marie des Neiges.

mũ ngọc

Mũ ngọc của Đức Giáo Hoàng gồm 3 tầng, nặng 3 kg vàng và kim cương, 164 viên hồng ngọc và ngọc

bích, 6 hàng trên chân. Ba tầng trên mũ ngọc có nghĩa là cha các dân, vị hướng dẫn giáo dân và Đại diện Thiên Chúa. Vương miện làm theo nghệ thuật Byzantin.
T.N. (Nha Trang)

tìm hiểu

Bông hoa xưa nhất được tìm thấy ở Colorado năm 1953, đó là bông của một loài cây thốt nốt đã có từ 65 triệu năm nay.

ống nghe bệnh

Ống nghe bệnh được sáng chế năm 1819 do bác sĩ René Laennec, người Pháp (1781-1826). Người ta đã có ý nghĩ sáng chế ra dụng cụ này từ một trò chơi trẻ con.

củ cải đường

Nhà hóa học người Đức tên Andréas (1079-1782) đã tìm ra cách thức đó năm 1745. Xưởng máy đầu tiên trên được thiết lập tại Đức năm 1796.

UYỀN ƯƠNG (Kiên Tân)

bắt chước như cừu

Người ta thường dùng câu «bắt chước như đàn cừu» để ám chỉ những kẻ hay bắt chước một cách mù quáng, thiếu suy nghĩ cân nhắc. Câu đó do chuyện sau :

Trong tác phẩm của một văn sĩ Pháp có một nhân vật tên là Panurge, tính tình ông này rất nghịch ngợm, ưa chọc phá kẻ khác. Một hôm có người tên là Dincelnault lừa bầy cừu ngang qua Panurge. Đang lúc say rượu Panurge trêu ghẹo chàng chăn cừu Dincelnault và dĩ nhiên bị Dincelnault mắng trả lại. Tức giận, Panurge trả thù bằng cách mua ngay một con cừu rồi ném nó ra biển. Chủ cừu không may vùng vẫy kêu la tức thì cả đàn cừu cũng đua nhau ủa xuống biển theo chủ cừu kia.

DIỆU VŨ (ghi)

những kỷ lục về tự tử

Năm 1965, ước lượng mỗi ngày trên khắp thế giới có tới hơn một ngàn vụ tự tử. Hung Gia Lợi chiếm kỷ lục cao nhất năm 1965, cứ một trăm ngàn người Hung có đến 53,9

người tự tử, tức mỗi ngày trung bình có 9,2 người không muốn sống !

Tây bá Linh năm 1966 cứ 100.000 dân có 55 người muốn từ già cõi đời. Ai Cập có tỷ lệ thấp nhất về tự tử, năm 1963 chỉ có 16 vụ chán đời !

Còn Việt Nam thì sao, chắc cũng dễ sợ lắm các bồ nhỉ ?

KIẾN BẠCH (An Xuyên)

chuyện lạ

— Duncan MacIntyre (1724 — 1812), đại thi hào nổi tiếng nhất của miền thượng Tô Cách Lan, không bao giờ biết đọc biết viết. Những bài thơ ngẫu hứng của ông ngày nay được dân xứ Tô Cách Lan thuộc nằm lòng, đã được một nhóm các đồ đệ và người yêu thơ chép lại cho đời sau.

— Ở Budapest (Hung Gia Lợi) có nhiều vụ vượt ngục ly kỳ xảy ra nhưng chưa có vụ nào khôỉ hải và đem lại cho cảnh sát một cái tát nháng lửa như vụ này. Một tù nhân ở Budapest vừa lợi dụng sự viếng thăm của một viên chức cao cấp trong Bộ Tư Pháp, chớp ngay chiếc nón và chiếc áo ngoài của ông ta, mặc vào và thần nhiên bước ra trước mũi các cảnh sát viên với ... một huy chương vượt ngục thượng thặng trên ngực.
HUỲNH THỊ NGUYỆT XƯA (ghi)

hoa tình yêu

— Chỉ có kẻ chăm lo đến hạnh phúc của người mình yêu mới thật là người có tình yêu chân thật.

HELOISE

— Bắt đầu yêu là bắt đầu sống.

DE SCUDÉRY

— Tình bạn dễ trở thành tình yêu, nhưng ít khi tình yêu biến thành tình bạn.

COLTON

— Về ái tình, ghét tức là còn thương, một tình thương ngang trái.

STENDHAL

HOA ĐẤT MẸ (ghi)

dễ tin

Một văn sĩ trẻ tuổi đem một truyện phim đến cho nhà sản xuất. Sau khi xem qua, ông này nói:

— Không tệ lắm. Chỉ cần viết đối thoại dễ hiểu hơn nữa là được. Viết cách nào cho người ngu xuẩn cách mấy cũng hiểu được!

— Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng ông không hiểu đoạn nào?

chuyện điên

Vị bác sĩ cai quản nhà thương điên đi quan sát từng trại một, đến một phòng nọ ông thấy một người treo toòng leng trên nhà. Một người ở cùng phòng giải nghĩa:

— Hắn treo mình như thế từ 15 hôm rồi, hẳn tưởng hắn là một bóng đèn treo.

— Đem hắn xuống ngay.

— Thừa bác sĩ, tôi cũng muốn thế nhưng tôi tự hỏi. Không biết chiều nay bóng đèn đâu mà thấp.

TÓC MÂY

KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN : Kiến Vàng ơi ! cho hỏi cái này một tí nhé ! Khi mà dân hủi của nhìn mình (dân kẹp tóc) mỉm cười rồi rheo một bên mắt lại có nghĩa là làm sao nhỉ ? Còn có lúc dân hủi của đi theo mình và nói cho xin một tờ đơn mà tờ đơn gì mới được chứ. Kiến Vàng làm ơn giải thích hộ nha.

PHƯƠNG OANH (Đà Nẵng)

ĐÁP : Kề hay nheo mắt hẳn muốn nói rằng, mắt tôi có thể bị lè. Còn kẻ đòi xin đơn, hãy giới thiệu hẳn tới tiệm sách mua đơn thì tú tui. Nếu hẳn còn đòi nữa, hãy mách cho hẳn xuống Trung Tâm 3 ở đó luôn phát không đơn xin nhập ngũ.

VẤN : Kiến Vàng ơi ời ! Người ta tặng đồ cho tui í, có người ghi là thân tặng, kẻ ghi miễn tặng, người khác lại thương tặng là sao hở Kiến Vàng. Cái nào nó « đậm đà » nhất, nhỉ, ba ? Thề mề ghê Kiến Vàng à !

HOÀNG VIỆT (An Giang)

ĐÁP : « Thân tặng » là tình bạn, « miễn tặng » là tình anh em, « thương tặng » là tình . . . ta. Nghĩa là có ba lãnh vực, đừng xê bần tay ba ngón ra mà đếm, mà xếp hạng, lăm lăm nguy hiểm lắm đấy.

SUU TẮM HẠNG NHẸ

trung tâm đông tây

Trung tâm Đông Tây được thành lập do ý kiến của ông Lydon Bainer Johnson vào năm 1959 khi ông còn là một Thượng Nghị Sĩ.

Trung tâm được thành lập hồi tháng 10-1960 và hoàn thành vào năm 1962. Trải qua hơn 9 năm đã có hơn 11.300 nam nữ thanh và tráng niên từ hơn 30 quốc gia và lãnh thổ đã tham dự vào các chương trình nghiên cứu và học tập của trung tâm. Trung tâm được thành lập với mục đích «thăng tiến những sự giao hảo và hiểu biết tốt đẹp hơn phía Hoa Kỳ và các quốc gia Á Châu và Thái Bình Dương qua sự hợp tác, nghiên cứu, đào tạo và khảo cứu chung.

Các sinh viên được tuyển chọn với một số tiêu chuẩn sau:

Có quá trình học vấn xuất sắc, có tiềm năng lãnh đạo và khả năng giảng giải nền văn minh của

mình cho người khác thấu đáo. Sinh viên nào nếu đáp ứng được các tiêu chuẩn trên sẽ được tặng một học bổng với một vé máy bay khứ hồi tới Hạ Uy Di. Học bổng gồm có tiền trả học phí, tiền lưu trú và một phụ cấp hằng tháng là 50 mỹ kim.

Các sinh viên ở Á Châu và Thái Bình Dương đều được tuyển chọn trên căn bản sự đóng góp tiềm ẩn của họ đối với quốc gia họ. Các sinh viên Mỹ được giảng dạy về lịch sử nghệ thuật và triết học Á Châu. Họ học ít ra một sinh ngữ Á Châu.

Những sinh viên ở Á Châu và Thái Bình Dương có thể hỏi chi tiết và điều kiện theo học thủ tục làm đơn xin học tại các Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ, các tòa Lãnh sự, các cơ quan giáo dục thông tin tại 27 quốc gia và lãnh thổ.

Cần biết thêm. Trung tâm là một cơ quan bán tự trị. Ngân khoản được Quốc Hội Hoa Kỳ chấp thuận và chuyển đến Đại học Hạ Uy Di. Tất cả nhân viên ở Trung Tâm đều do Hội đồng Quản trị Đại học Hạ Uy Di chỉ định và bổ nhiệm.

Trung tâm có 3 chương trình học tập chính: Học viện của các dự án cao cấp. Học viện trao đổi sinh viên. Viện trao đổi kỹ thuật.

LÊ ĐÌNH (suu tầm)

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

— À, ngôi trường đó phải không? Chiều nào tôi cũng về ngang qua đó hết.

Nghiệp còn muốn nói thêm đó là một ngôi trường không còn xa lạ gì đối với chàng. Từ cánh cổng sắt, những gốc phượng già trong sân từng dãy lớp, những vuông cửa sổ, hàng cây bên ngoài đường, công viên, ngôi chùa yên lặng với khoảng sân rộng những bậc tam cấp cao những buổi chiều, mùa mưa, bầy lá chết...

— Sao cô không gọi xe?

Nhuệ Giang mỉm cười một cách bối rối:

— Dạ, tại thích đi bộ.

— Thích đi dưới mưa?

Người đàn ông có lẽ chờ đợi và háo hức hỏi Nhuệ Giang như thế, chàng chờ đợi bằng sự im lặng của mình, bằng gương mặt bình thản, bằng đôi mắt ngó về phía trước.

Nhuệ Giang khẽ gật đầu, khẽ thôi, như sợ cái gật đầu lớn sẽ vỡ tan cái giây phút tuyệt vời giữa hai người. Nhuệ Giang bây giờ mới hoàn hồn để nhìn quay ra sau xe, vừa xem gã thanh niên lúc nãy có đi theo nữa không. Gã đã biến mất ở một con đường nào rồi. Trên nệm xe phía sau Nhuệ Giang thấy một lô sách báo. Những tờ tạp chí, tuần báo tranh ảnh và những tờ nhật báo có vẻ mới ra trong buổi chiều này. Nhuệ Giang ngó thoáng mấy hàng chữ in to trên một tờ nhật báo, ngó thoáng cái bìa của tờ tuần báo in nhiều màu đẹp mắt. Hình như tờ tuần báo mà chị em nàng vẫn đọc, vẫn mua mỗi tuần, say mê nghiền ngẫm cả trong bữa ăn khiến một vài lần bị Má la. Nhuệ Giang không hiểu chàng làm gì mà mua nhiều báo thế. Một khám phá mới vừa loé lên trong óc

chàng, khám phá làm cho nàng thích thú xôn xao, hay là chàng cũng có quan cũng có liên quan gì tới những tờ báo đề phía sau kia.

— Ông mua nhiều báo quá nhỉ?

Người đàn ông chỉ khẽ, đáp:

— À, chiều nào cũng như thế cả.

Nhuệ Giang liếc mắt nhìn gương mặt chàng:

— Ông đọc suốt đêm với những tờ báo như thế sao?

— Ngó sơ qua thôi.

Vẫn chưa biết điều gì rõ ràng. Nhuệ Giang ăm ức lắm. Nàng đâm ra dạn liều lĩnh:

— Ông... là?

Người đàn ông quay sang, bắt gặp vẻ bối rối đờ đẫn của nàng.

Chàng mỉm cười:

— À, tôi là Nghiệp. Nhớ tạm như thế cho dễ gọi nhé.

— Ông Nghiệp. Ông làm báo hả?

Nghiệp cười:

— Không. Tôi viết bài cho vài tờ báo.

— Ông viết bài... chắc hay lắm hả?

Có lẽ câu nói vô duyên nhất của Nhuệ Giang trong năm. Nàng thấy Nghiệp mỉm cười. Nụ cười làm Nhuệ Giang ngượng cứng, nhưng Nghiệp có vẻ không chú ý gì tới câu hỏi của nàng. Chàng chỉ đáp gọn:

— Cô đọc sẽ biết.

Đọc sẽ biết. Nhưng đọc cái gì? Nghiệp có vẻ không muốn cho người khác biết tới nghề nghiệp của chàng. Nhất là những gì chàng viết trong báo. Nhuệ Giang chờ đợi nghe Nghiệp nói tiếp, một chút xíu nào đó về những bài viết của chàng. Một cái tên truyện, một mục nào đó chàng phụ trách, hay mơ hồ về cái tên chàng ký. Nhưng Nghiệp không nói gì nữa. Chàng yên lặng ngó ra phía trước và đôi mắt như thả dài theo hàng cây lá xanh. Nhuệ Giang ăm ức với vẻ ít nói của chàng. Một thoáng Nhuệ Giang có cảm tưởng như Nghiệp không đề ý gì tới nàng, có một người con gái ngồi bên cạnh. Nhuệ Giang suy nghĩ lơ mơ về những tờ báo. Mò mẫm từng cái tên người viết nàng quen đọc thấy. Có thể tờ báo Ba nàng thường đọc ở nhà cũng có bài Nghiệp viết? Tự nhiên Nhuệ Giang nôn nao muốn biết Nghiệp đã viết văn thường có một bút hiệu của Nghiệp là gì, hay chàng ký tên thật?

Nhuệ Giang khẽ liếc sang Nghiệp. Điều thuốc đã cháy gần tàn trên môi chàng. Cái đốm lửa đỏ đỏ sắp sửa làm cho môi chàng bỏng tới nơi nhưng Nghiệp không hề chú ý. Nhuệ Giang thích thú nhìn đốm lửa cháy xém dần, nàng mong thăm đốm lửa sẽ làm bỏng môi

Nghiệp cho bỏ ghét. Nhưng đúng lúc đó, đúng lúc mà nàng thích thú mơ ước trả thù được cái lầm lý của người đàn ông, chàng đã đưa tay cầm lấy mẩu thuốc tàn ném ra ngoài cửa xe. Nhuệ Giang nổi sùng trong bụng, hóa ra anh chàng cũng sợ cháy môi.

— Trước kia cô ở đâu ?

Nhuệ Giang chớp mắt :

— Ở cao nguyên.

— Có nhiều cao nguyên.

Nhuệ Giang cười ;

— Ông đoán xem ?

— Đoán ? Tôi lười đoán lắm. Lúc nhỏ tôi rất dốt toán.

— Nhưng hay mơ mộng ?

— Điều này không rõ.

— Tôi ở một thành phố thuộc về vùng cao nguyên nhưng nằm sát biên. Có nhà ga xe lửa, con đường thiết lộ nối dài mùt mắt.

— Chắc là đẹp lắm ?

Đến phiên Nhuệ Giang trả đũa :

— Tôi cũng không rõ.

Nhuệ Giang thấy Nghiệp khẽ cười. Nụ cười của chàng không có gì quyến rũ cả, nhưng có một nét dễ thương làm người khác thấy dễ chịu như ngậm môi trong một chén nước mưa.

— Tại sao cô lại bỏ cao nguyên ?

— Tôi không biết. Hình như mỗi năm thay đổi chỗ ở một lần theo sự di chuyển của Ba tôi. Gia đình tôi là một bầy chim. Lúc nào cũng sẵn sàng bay về một cánh rừng khác.

— Hay quá nhỉ.

— Cái gì hay ạ.

— Sự di chuyển không ngừng từ nơi này đến nơi khác của cô đó.

— Chẳng có gì hay cả. Mỗi lần bỏ chỗ cũ mà đi như thế tôi buồn muốn khóc.

— Và cô khóc thật ?

Nhuệ Giang cười :

— Lúc nhỏ cơ. Bây giờ lớn rồi.

— Tôi thích được đi như thế nhưng chưa bao giờ được đi. Tôi cứ loay quanh trong thành phố này, đi một vài nơi gần, chưa lần nào tôi được đi xa.

— Có ai cấm ông đâu ?

— Đôi khi người ta không làm được việc gì đó không phải do một sự ràng buộc.

Nhuệ Giang cười.

Nàng nghĩ thầm «Điều này cần xét lại». Con mưa vẫn lất phất bên ngoài. Nhuệ Giang nhìn ra những góc phố lạng lạng thoáng vụt qua. Những chùm hoa đỏ dẫm nước của một cái cây nhiều cành và lá nhỏ li ti đã vàng. Thành phố này có nhiều hoa lạ mà nàng không biết tên. Ở cao nguyên Nhuệ Giang biết rõ từng tên của một loài cỏ dại. Nàng và Trầm Hương cũng đã đặt tên cho các viên đá, viên sỏi. Những cái cây chết khô trên đường đi học chỉ chờ một cơn gió lớn là ngã xuống. Ở đây Nhuệ Giang bắt đầu làm quen từng thứ. Và nàng rất thích thú trước những điều lạ mắt đó.

— Cô có biết tên con đường này không ?

— Biết chứ ạ.

— Những con đường khác ?

Nhuệ Giang lắc đầu. Nghiệp nói như ra lệnh :

— Ở đây phải biết hết đường không thôi một buổi đẹp trời nào đó đi học về sẽ bị lạc.

— Có sao đâu. Đường nào cũng về La Mã...

— Sợ sẽ có một con đường không về La Mã, mà về Đài Truyền Hịch đề nhờ người ta nhắn tin tìm trở lại.

Câu nói nói đùa của Nghiệp làm Nhuệ Giang buồn cười quá. Nàng cố gắng để không bật lên tiếng cười lớn. Bây giờ Nhuệ Giang không còn bối rối như lúc đầu khi ngồi bên cạnh Nghiệp nữa. Nàng đã thờ được nhẹ nhàng, liếng thoắng theo dõi những người đi xe gắn máy bên hông xe Nghiệp, hay những người mặc áo mưa đi len lỏi trong hàng cây. Chiều nay tự nhiên rộn lên những cảm giác khó diễn tả. Có một điều gì đó mất đi và một điều khác len lén tới như những bước chân nhẹ hẫng của bầy lá chết rơi trên đường, chạy đùa ở một ngã ba.

— Rồi cô sẽ đi học một mình ?

— Dạ. Có nhỏ em nữa.

— À, cô bé lúc sáng trả bàn ủi.

Nhuệ Giang sượng sùng khi Nghiệp nhắc chuyện cái bàn ủi. Nàng lên nhìn Nghiệp, nhưng Nghiệp tươi cười :

— Có bé ấy không chịu nói tên mình, nhưng cho biết tên của chị cô.

(còn tiếp)

một chiều ở đà lạt

nằm nghe cây đổ lá về
tiếng mưa còn ẩm hai bề tay không
lòng im như một con sông
tiễn ngày qua giữa mùa đông sắp tàn
phổ nghiêng cây đứng so hàng
bóng người đi với hoa vàng rưng rưng
đời nghe thương nhớ vô cùng
đáng chiều phai với mưa chùng bước đi
bằng khoảng ngờ có em về
gió hanh ngọn cỏ trắng hè phố lu
cây dài bóng đổ thiên thu
chùm hoa nhỏ cũng rơi mù dưới tay

một chút buồn tặng hné

không đâu ta cũng quen người
chiều mưa tóc dạt môi cười thoáng run
đường in dáng mấy cây cong
qua vai người thoáng giông sông mịt mù
không đứng lặng lẽ lên cầu
thuyền về chở nặng một màu trường giang
mắt buồn chiều huế không tan
áo bay trắng cả một hàng cây xanh
lòng ta thôi chắc cũng đành
gửi cho người đó cuộc tình nhỏ nhoi
mai xa huế nhớ bên trời
một chùm trắc bá xanh ngời bóng ta

buổi trưa tháng bảy

ngày rơi rụng nhánh cây già
hàng mây khô héo vịn tà áo trưa
em đi gầy bước chân xưa
đời thơm nhánh tóc mắt chưa ứa màu
tay xanh mùa lá ban đầu
ngây thơ mấy giọng cười đau đẽng hồn
chùm hoa đỏ ghé môi hôn
chút hương thơ ấu còn xôn xao người
Nỗi buồn anh cũng vừa tươi
hồn nghe đã tạnh mưa đời thoáng qua
lòng chia theo mỗi ngã ba
lũ chim vỗ giọng mùa hoa mĩm cười

LỤC BÁT TỪ KẾ TƯỜNG

MƯA GIỮA MÙA THÁNG NĂM

HOANG THUY DU

Buổi chiều ngồi lại nơi góc quán quen bỗng nhớ vô cùng mùa hạ cũ, cũng chỗ ngồi này với cốc cà phê màu buồn, nhưng biết tìm đâu cho ra chim biển với ánh lửa loé sáng soi gương mặt anh rần rỏ, phong sương, cho em bỗng mơ làm điệu thuốc trên môi người thương. Em đến đây giữa cơn mưa ngồi lại bàn cũ gọi một cốc cà phê cho em và một cốc chanh đường cho anh như mình đã ngồi với nhau trong lần sau cùng. Em ngồi đây một mình với ảo giác chim biển còn ở cạnh, hai đứa lặng nhìn nhau mà thờ dài. Em đã ghi vào sổ tay chim biển : « phải chi được ngồi nhìn anh thế này cho đến hết đêm. Sau lần gặp này có bao giờ mình gặp lại nhau không? » Anh khẽ gật đầu nhưng em ngầm hiểu rằng lần gặp tới chỉ là ảo tưởng. Chim biển giận em vì một chuyện không đâu cho hai đứa xa cách nghìn trùng. Khi đưa em về tới cổng em đã ngậm ngùi đưa tay cho chim biển siết chặt nói nhỏ : « Thôi anh về. » Không đứng em muốn khóc. Đó là lời từ biệt cho nhau có phải? Cốc chanh đường cho chim biển vẫn còn đầy. Em nhìn mà nhớ lại buổi sáng nào chim biển đến thăm em đã pha cho chim biển ly chanh đường và nói đùa rằng « giống ly chanh đường, uống môi em ngọt. » Chim biển cười mà trong đáy mắt long lanh. Suốt đời nếu có nợ nần nhau là nợ ly chanh đường ngọt tình em cho anh đó chim biển yêu dấu, nhưng món nợ này sẽ

không bao giờ được trả đầu anh.

Chim biển yêu dấu.

Cho em gọi hoài là chim biển thay cho tên Nhã Vinh của anh. Bởi em mang tên Hải Quý nên em muốn anh là cánh chim biển. Hải Quý. Vâng, em tí như cánh hoa quý đơn độc trên vùng biển nào đó. Đơn độc mà ngược tìm hoài đôi cánh chim biển. Đơn độc mà kiếm tìm chút hạnh phúc cho đời mình dù thật mong manh. Khi em bảo «em bằng lòng đánh đổi tất cả những gì mình có để được hạnh phúc». Chim biển cười thật buồn: «Hạnh phúc không thể mua hay đổi dù đổi hay mua bằng cả cuộc đời mình». Trời ơi, chim biển nói chi mà buồn quá, cho em khóc nước mắt em lấp lánh trên tay chim biển buồn hơn. Nghĩ đến một ngày nào phải xa chim biển trời ơi, em muốn khóc ghê đi chim biển ạ. Bao nhiêu là kỷ niệm lỡ mai xa chắc buồn lắm phải không chim biển? Chim biển nhớ không những ngày còn đi bơi chung ở L.D. đó, chim biển bắt em tập Plonger hoài, em nhảy đổ cả bụng, uống không biết bao nhiêu là nước mà chim biển cứ cho «một điểm trên mười». Chim biển nhớ không những ly coca hai đứa uống chung chim biển cứ sợ bị em lây vi trùng... mơ mộng. Chim biển nhớ những lần mình chơi vũ cầu em đánh hàng quả bắt chim biển chạy phồng cả chân. Em nhìn những chỗ phồng trên chân chim biển nghe thương muốn khóc. Rồi những khi lặng lẽ nhìn nhau, những lo âu ngọt bùi chia sẻ... Đến cuối đời em không quên được đâu chim biển ạ. Mà chim biển thì đã quên rồi nên mới bỏ ra đi không lời từ tạ. Sao chim biển không chịu hiền dùm những lầm lỗi đó không phải do nơi em? Lúc nào em cũng phục tùng chim biển mà. Nhiều đêm em thấy chim biển bỗng về, bỗng đi dễ tính cơn mơ ra nghe buồn quay quắt. Có lần em mơ thấy chim biển đến nhà báo tin phải đi hành quân xa. Em lém lỉnh hỏi:

«Chim biển đi mang theo những gì?»

«Thì mang theo quần áo và những đồ dùng cần thiết chứ gì. Hồi vớ vẩn».

«Không phải. Ý em không muốn hỏi như vậy».

«À, anh hiểu rồi. Mang theo chiếc nhẫn của bé».

«Gì nữa?»

«Chiếc vòng của bé»

«Còn gì nữa không?»

«Còn chứ. Cuộc tình của bé».

Em cười thật tươi dù biết chim biển ... xạo. Mang cuộc tình em rồi chỗ nào sẽ cất giữ cuộc tình cô Diệp, cô Lan. Xa nhan chắc gì chim biển còn nhớ đến em, chắc gì còn gọi tên Hải Quý với niềm mong nhớ. Giấc mơ nào cũng ngắn ngủi cho em bừng tỉnh nhìn bóng đêm nước mắt đầm đìa. Anh là giấc mơ buồn nhất, mong manh nhất đời em đó chim biển ạ.

Nổi ngậm ngùi òa khóc trong tim khi em ngồi lật từng trang album với những hình chụp khi chim biển còn học về hải nghiệp. Hình này chim biển với mắt nhìn lênh đênh trong khu rừng lá chết của 1 tiểu

bang xa. Hình này chim biển với gương dài lủng lẳng bên hông oai như một vị võ tướng thời xưa. Và đây hình này chim biển nghiêm trang trong bộ đồ đại lễ trắng, casquette trắng, mà ngày nào chim biển đã tặng cho em. Bây giờ em xin trao trả lại. Hình chim biển em đã nâng niu trong những ngày quạnh hiu nhất đời con gái. Em xin trả hết đề mai về cùng người lạ. Thôi, tan hoang rồi ước mơ làm vợ, làm dâu nhà họ Mạc. Mai này mạ nhận cau trầu đậm ngõ của người ơn. Em về với người cho vui mạ, vui chị, vui anh. Em về với người để không còn bận lòng chim biển, để anh an vui mãi mê đời dong ruổi, để em ép mình trong bốn phận mà quên anh.

Chim biển yêu dấu

Anh không cần gì em nhưng mà em cần anh. Đời đời. Sao Nhã Vinh không chịu hiền dùm em? Bởi chim biển quá đầy đủ về vật chất cũng như tinh thần nên mới thấy tinh em như một trò làm vui thêm cuộc sống. Bởi chim biển quá được nuông chiều nên mới thấy sự nuông chiều của em là thừa thãi. Nhưng rồi sẽ có lúc chim biển thấy mình cần mơ ước. Mà đã gọi là ước mơ thì có nhiều điều người ta mơ hết cả 1 đời vẫn không toại nguyện. Nhưng dù sao em cũng cầu xin chim biển sẽ không thất vọng về một điều gì hết. Cuộc đời sẽ ưu đãi anh như đã từng ưu đãi. Em thua cuộc rồi nên xin qui hàng định mệnh. Em thua cuộc rồi nên suốt đời làm kẻ lạ mặt với Nhã Vinh. Hãy hiền dùm trong những ngày viết lách, em chỉ viết được 1 bài thơ đẹp nhất, tuyệt vời nhất. Là cuộc tình cho anh đó, Nhã Vinh. Còn một lần này em được lang thang trong cơn mưa giữa mùa tháng năm nghe xót xa trong lời ca di trong chiều mưa hoang. *Đời biết ai thương mình*. Còn 1 lần này em được nghĩ đến Nhã Vinh. Ngày mai mang vào tay nhẫn hồi là những kỷ niệm đẹp ngời xưa khuất chim cho đến thiên thu.

Em đứng chênh vênh trên con dốc dẫn lên nhà chim biển. Căn nhà cửa đóng im lìm trong khi nhà em có lẽ bắt đầu xôn xao cho ngày lễ hỏi. Em thêm gọi trăm lần tên Nhã Vinh khi ngón tay em còn tro gầy không nhẫn trời buộc để Nhã Vinh trở về, để em xòe 5 ngón tay: «chơi, giận, hờn, nghĩ, xả, anh bắt ngón nào?»; để em nũng nịu bắt Nhã Vinh ngoéo tay mỗi lần hò hẹn. Bên kia biển mặt trời bắt đầu mọc. Em nghe lòng nao nao, chạy xuống con dốc em nhủ thầm sẽ không còn lần nào trở lại và nghe cơ hồ trong gió sớm có tiếng Nhã Vinh gọi những thanh âm Hải Quý yêu dấu. Em đứng tựa lưng vào vách núi nhìn ra khơi; tiếng sóng âm vang như một khúc tình buồn. Không đứng mà nhớ lại lời tình ca đau đớn: «từ đó em làm dâu người ta» mà xót xa cho mình, cho cả người phiêu lãng. Gió mang những hạt nước từ lòng biển vang động vào mắt em cay xé, Và em khóc.

HOÀNG DU THỤY

anh chỉ yêu đầu

truyện dài BÌNH TIẾN LUYỆN

MÙA THU

chương mười một

Tôi biết rồi tôi mất Chi. Đà Lạt là một cơ mựa vội, như cái rừng mình đau đớn, đem mùa hạ khuất. Hồn tôi còn một đám cây khẳ khiu đen đũi sau cơn cháy rừng, đứng khốc không giữa trời. Làm sao tìm lại được những ngọn lá xanh tươi cũ, cây đen cùi đầu, vớ vụn từng nhánh sâu mỗi mệ. Em xa tôi, những ngày chủ nhật chỉ còn là một đám mây trắng, buồn tênh. Thành phố, quê hương của gió những chiều lồng lộng trên con dốc trên mặt hồ, tôi đốt thuốc vàng cả tay. Vào quán quen thuộc gọi một tách cà phê và một ly sữa nóng, tôi nhớ Chi đến lịm người. Đi qua phố, mua hai trái bóng bay cột vào đầu ngón tay, tôi ngơ ngẩn như người mất trí lang thang hết con đường này đến con đường khác. Dừng lại trước cửa tiệm sách tôi thấy Chi loảng thoảng đầu đó, đôi mắt em, mái tóc nghiêng và đưa những ngón tay vẫy, rồi làm lũi đi qua. Chủ nhật và những người con trai con gái đi bên nhau trên phố. Tôi thêm một túi hạt dưa đầy, cắn vớ những tiếng dòn giữa hàng răng trắng muốt, môi em dính son đỏ của những ngày tết đã qua. Và những viên kẹo ngậm tan để lại một giọt rượu tề trên đầu môi, giờ cũng không thể nào tìm lại được. Những tiếng cười, lời giận hờn chia nhau đã bay xa.

Buổi trưa về nhà, cô Ngân hỏi: em Chi đâu, tôi lật ngực áo măng tô rộng ra chỉ vào cái túi nói, cháu bỏ em ấy ở trong này nè. Những buổi chiều tối đậm với chiếc áo măng tô rộng thùng thình ấy tôi đi dạo

với Chi quanh bờ hồ. Ở xa có thể lầm tôi là một người to lớn, một ông già bụng phệ chẳng hạn, vừa đi vừa trầm tư với cây cần hoặc phì phà với cái « pip » (tôi nói với Chi thế, và hai đứa khúc khích cười). Nhưng thực sự trong chiếc áo rộng này là tôi và Chi, người con trai hai mươi và người con gái mười ba.

Người con trai nói:

— Tôi là Ngô Thanh Huy.

Người con gái nói:

— Còn tôi là Nguyễn Văn Anh Chi.

Người con trai xòe tay ra:

— Sao tay tôi lạnh ngắt.

Người con gái cũng xòe tay ra:

—Ồ, tay tôi cũng thế.

— Có thể cho tôi... mượn tay cô một chút được không?

— Chi vậy?

— Tôi cũng không biết nữa.

Người con gái đưa những ngón tay ngang mắt một cách tinh nghịch để người con trai đón lấy. Những ngón tay của hai người đan nhau ấm áp. Họ đi bên nhau một lát, người con trai lại cất tiếng:

— Tôi có một bờ vai đợi.

— Ông đợi đã bao lâu?

— Từ thuở tôi biết người. Từ thuở người mở rộng mắt lớn khôn và nhìn tôi dễ thương như một con nai sao. Người có giọng nói cổ ướt và mái tóc mềm sương. Người là hương mật ong ngây ngất.

— Ông nói, như người trong mơ.

— Tôi mơ, vâng, tôi mơ, suốt đời sống. Mà này...

— Chi vậy ông?

— Cô có thể cho tôi... mượn cái đầu cô được không?

— Thế nào được ạ?

— Chẳng hạn như cô có thể ngả đầu vào vai tôi.

Người con gái nhỏ tựa đầu mình vào vai người con trai. Hương ở mái tóc nàng tỏa thơm, hương của loài ngọc lan mùa hè ngan ngát trong hơi thở. Họ đi bên nhau hạnh phúc như đôi tình nhân. Đám cỏ nằm dưới bước chân qua của hai người hân hoan. Cất tiếng hát và đám mây bông trên trời hình như cũng muốn phủ thấp xuống trên đầu những người yêu nhau.

Bống Chi giậm chân đứng lại, phụng phịu :

— Em hết muốn thế.

Tôi vờ ngạc nhiên :

— Gì cơ ?

— Em không thích ông ông tôi tôi nữa, nghe người lớn dễ sợ.

— Ủ, người lớn dễ sợ, Bây giờ em làm... em làm gì để anh có thể

bỏ em vào túi áo anh được nhỉ?

— Em chả biết nữa.

— Em làm... con gà con nhé.

— Con gà con kêu «chiếp chiếp» ấy hở ?

— Ủa, lông nó vàng mượt.

— Nó hay đòi ăn không anh ?

— Có chứ, nó đòi ăn cả ngày và kêu «chiếp chiếp» cả ngày.

— Thế thì nó đâu giống em.

— Nhưng nó dễ thương lắm kia, cái mỏ đỏ nhỏ xíu và đôi chân chạy làng xăng nữa.

Ngẫm nghĩ một lát rồi Chi gật đầu chịu nhận là con gà con dễ thương. Chi tọc tay vào túi áo khoác.

— Rồi, em nằm trong túi áo của anh rồi đó.

Tôi hắng giọng :

— Gà con ơi !

— . . .

— Sao anh gọi, Chi không thưa ?

Chi dụi đầu vào cánh tay tôi :

— Em quên mất. Anh gọi lại đi,

— Em gà con ơi.

— Dạ.

— Em gà con ấm không ?

— Thưa anh, em ấm lắm.

— Em gà con thích đi chơi xa không ?

— Xa là ở đâu ạ ?

— Xa là đi mãi, đi không bao giờ hẹn tới.

— Em sợ..

— Sợ chi nhỉ ?

— Nhớ em đi lạc thì sao ?

— O, có anh đi bên cạnh mà. Em gà con ở trong túi áo anh mà.

— Nhưng nhớ anh cũng lạc luôn.

— Thì cũng chả sợ. Bởi đi lạc hai người là bắt đầu một đời sống

nhớ. Quê hương của họ sẽ ở bất cứ nơi nào mà họ thấy đẹp. Quê hương của những người yêu nhau đó em gà con, sẽ tuyệt vời.

— Anh hẹn em đấy à ?

— Em có thấy ở phía chân trời kia...

Chi ngừng nguây, cắt ngang :

— Thôi, em bống đừng thêm một ly sữa bây giờ.

— O, gà con đâu có biết uống sữa.

— Nhưng em là gà con nằm trong túi áo anh. Thôi, bây giờ em nằm nha anh.

— Em ngủ đấy à ?

— Vâng.

— Chúc em gà con ngủ ngon nha.

— Không, anh phải chúc em ngủ mơ cơ.

— Chúc em gà con của anh ngủ mơ.

— Mơ thấy gì hở anh ?

— Thấy quê hương của chúng ta. Thấy anh và thấy Chi, thấy chúng ta ở mãi bên nhau, hết một đời người.

Tôi đứng khựng trước mũi đèn pha của chiếc xe vừa dừng lại cách ngoài một bước. Bị chóa mắt tôi không nhận ra Trường ngay cho đến khi hắn mở cửa xe và bước xuống, reo lên :

— Bạn ta, dạo này chịu khó lang thang dữ.

— Ủ, sắp lang bang nữa.

— Đừng lạ chứ. Hút thuốc đấy à.

— Sắp ghiền rồi.

Trường vỗ vai tôi cười : A, bạn ta thất tình lớn. Tôi chui vào xe ngồi cạnh hắn, nói : Có tình đề mà thất còn là một điều hạnh phúc. Đèn xe pha một vệt ánh sáng đậm thủng đám sương mù dày đặc trước mặt. Đêm bống sâu thẳm mà tôi không bao giờ hay. Đêm bống cô đơn mà tôi không bao giờ ngờ. Và đêm là những vì sao khóc rét mướt trên bầu trời tôi chưa bao giờ tìm thấy.

Búng mẩu thuốc bay ra khỏi xe, tôi dựa đầu vào ghế, nhắm nghiền mắt lại. Đêm mơ hồ hiện ra, đêm mênh mông huyền hoặc ủa tôi. Tôi ở sâu đôi bàn tay dưới làn dạ ấu mà nhớ Chi vô cùng. Giờ này em đã ngủ hay còn thức, không biết em có nhớ tôi. Nhớ anh nha Chi. Nhớ những con dốc và những ngày chủ nhật, khúc bánh mì buổi sáng trên đường tung tăng và những lời chúc về ngủ ngon về ngủ mơ ngọt môi. Nhớ anh nha Chi. trên đầu giường trong lời kinh nguyện buổi tối. Em về với bầy chim trắng, Anh về còn lang thang mãi với nỗi buồn của anh suốt đời này.

- Cậu có về đâu hử Huy ?
- Cũng ngất ngư thường thường vậy.
- Cậu lo học quá mà.
- Đâu có, chẳng học được một chút nào cả mấy tuần nay. Chắc phải bỏ thi mất thôi.
- Đừng đùa.
- Thật mà. Sách vở còn mới nguyên.
- Thi cứ thi đại. Thi cầu may.
- Thực sự là không có can đảm. Đang nghĩ làm sao để thi kỳ hai đây.
- Ta cũng như cậu.

Trường nhìn ga và quẹo gắt ở một ngã rẽ, tôi cúi hẳn vào người hẳn, rồi chiếc xe lao như bay trong trong đêm tối. Đời bỗng dưng có một nỗi buồn. Đời như một khúc nhạc buồn. Trường bảo lên phố nhé, tôi gật đầu không ý thức. Chúng tôi vào quán đợi hai phin cà phê và đối nối tiếp những điệu thuốc.

- Sao ta thêm được chết quá Trường ơi.
- Cậu nhảm rồi đấy nhé. Không nhẽ lại say.
- Ừ, say. Say ngất người.
- Tôi đứng vờn cao hai tay ở trước cửa quán nhìn lên trời đêm.
- Có một chùm sao màu tím nào, đã rớt vào mắt em.*
- Tập thơ của cậu tới đâu rồi ?
- Ta đang viết một tình tự khúc, sẽ dài 100 trường canh, vì thế chưa thể in ngay được.
- Nhất định làm một điều vĩ đại đấy à ?
- Nhất định chứ.

(còn tiếp)

NHÀ NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG ĐÃ CHO
TÁI BẢN CUỐN TRUYỆN THỨ BẢY
CỦA ĐÌNH TIẾN LUYỆN :

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUYỀN

ĐỀ TẶNG MỘT MÙA CON GÁI MƠ
MỘNG MẮT XANH MÔI ƯỚT.

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

- Em mới xem làm thôi. Mẹ em biết làm mỗi thứ ấy, ga-tô bơ em ừ thấy mờ. Anh Thái hay khoe chị biết làm bao nhiêu thứ bánh phải không.
- Thế mà anh ấy hay trêu chị.
- Sao ạ.
- Anh ấy bảo làm bánh khó thật nhưng ăn bánh còn khó hơn.
- Anh Thái hình như không ham ăn ngọt.
- Không phải, anh ấy trêu chị làm bánh khét lẹt, dở ẹ.
- Đừng thèm cho anh ấy ăn nữa chị Nhã.
- Người con gái lớn đã lấy chiếc đĩa, cười dịu dàng :
- Nhưng lỡ cho anh ấy ăn mấy lần rồi... Đợi chị vào lấy nước chanh cho nha.

Ăn bánh ngọt và được uống nước đá lạnh, cô em của ông Thái lấy làm thích thú vì được người khác chiều chuộng. Đây không phải là lần đầu mà là lần thứ... thường thường rồi. Quyên Quyên biết thế chứ, nhưng cũng không lấy làm... lên mặt gì chuyện ấy, Chị Nhã Đoan có thì bẹo cả hai má Quyên và khen, dễ thương ghê, mới khiến con bé ấy làm hãnh diện. Mới năm ngoài đây, mỗi lần theo mẹ tới thăm những bà em (hồi mẹ còn đi dạy), khi về Quyên Quyên dễ thương thường ôm lấy lòng những quà tặng, những bánh kẹo. Cũng có lần con bé khen, bình hồng trên bàn nhà người ta rồi được chia một đóa rất tự nhiên. Có cái gì đẹp ở nhà người ta mà Quyên thích, Quyên ngắm mãi khen mãi thì có thể sau đó cô ta sẽ được tặng một cách rất là tự nhiên.

Đề mà nhắc tới những món quà tặng «bất ngờ» loại ấy, phải kể tới con búp bê Bélla tóc vàng mà một người con trai rất là ga-lăng đã trộm của em gái đem cho Quyên Quyên. Con búp bê tóc vàng dễ thương quá. Cô bé còn dễ thương hơn con búp bê đã chấm điếm vậy. Anh Tuấn (bạn của anh Thái, tức là anh của Thúy Hồng mười sáu tuổi, người con gái có con búp bê Bella tóc vàng nọ) suốt buổi sinh nhật em đòi ngồi đối diện với cô gái bé nhỏ chín tuổi theo bạn để được ngắm hai con mắt.

— Nhỏ thích ăn gì?

Thấy con bé ngồi mãi chưa chịu ăn gì, ông con trai to đầu hồi. Hỏi đến câu thứ hai con bé cũng không trả lời, chỉ giương to mắt nhìn. Ông con trai to đầu nhón một cái bánh ngọt, nhào qua bàn đặt vào tận tay cô bé, nhưng cô bé lắc đầu chỉ cái bánh có hạt nho dính ở giữa. Ông con trai to đầu tức thì chiều ngay, hai cái bánh có hạt nho dính ở giữa được đặt trước mặt cô bé. Ông ta không ăn mà ngồi ngáy nhìn cô bé ăn. Mọi người trong bàn tiệc vui vẻ chuyện trò nhưng cũng có người đề ý. Có cô lên tiếng:

— Hình như nãy giờ không thấy anh Tuấn ăn uống chi.

— Cảm ơn, tôi cảm thấy nhìn thiên hạ ăn uống cũng đủ no rồi.

— Uống mất người ta đấy chứ.

— Nè anh Tuấn, coi chừng chết đuối đấy.

— Suyt, người ta còn thơ ngây, đừng đầu độc. Tội đầu độc trẻ nhỏ đáng cột vào đá thả xuống biển, cô không nhớ thánh kinh Chúa phán thế sao.

Ông con trai to đầu đợi cô bé mất to ngồi trước mặt mình ăn hết cái bánh, bèn hỏi:

— Ăn nữa nha.

Cô bé mất to lắc đầu. Ông con trai tối xăm mắt. Nhưng vẫn cố hỏi thêm:

— Ăn gì chỉ đi anh lấy cho.

Con bé không nói, chỉ tay vào bình marguerite đặt ở giữa bàn.

— Hoa hử?

Cô bé gật đầu. Ông con trai ái ngại vì đã có khối kẻ chú ý tới «hành động» của chàng, bây giờ làm công việc thật khó khăn là bỏ cả bình hoa lớn ở giữa bàn đặt trước mặt để chiều cô bé mất to ngồi đối diện thì quả là hành động quá táo bạo, khó giải thích với đám đông.

— Chiều người ta đi.

— Coi chừng người ta xỉ mặt bây giờ.

Không ngờ cô bé chín tuổi lại trở thành hoa khôi rực rỡ trong bữa tiệc. làm chìm tất cả những cô gái xinh đẹp khác, gây chú ý mọi người. Cả bàn nhao nhao lên, cô gái ngồi cạnh Quyên Quyên đứng dậy:

— Anh Tuấn có cần đổi chỗ không, tôi nhường.

Cô gái khác phát biểu:

— Các bạn thử nhắm xem ông Tuấn có thể làm em ông Thái được không?

Một kẻ ở cuối bàn phát âm lớn:

— Được lắm chứ. Thời nay không có bất cứ một vấn đề gì.

— Nghĩa là sao?

— Nghĩa là tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Anh Thái là kẻ nhận thấy phải có trách nhiệm la át mọi người:

— Đừng nhắm quá chứ, quý vị.

Một nhà đạo đức khác không hợp với không khí ấy cũng góp vào:

— Vừa phải thôi.

Mọi người ồn ào chả được cái tích sự gì, vì ý của Quyên Quyên là thích có một bông marguerite vẫn chưa được chiều, con bé ngồi lì chính nhưng thật sự là giận lắm. Ông con trai to đầu rõ thật ngô nghê, mãi đến khi Quyên Quyên lên tiếng nói khẽ với chị ngồi bên cạnh: Chị lấy cho em bông hoa kia đi, ông ta mới thấy công việc rút một bông hoa ra khỏi bình là dễ dàng. Cả bàn tiệc lại nhao nhao lên:

— Có một màn tặng hoa rồi.

— Xin địa chỉ nhà nàng đi.

— Mời nàng đi uống cà phê đi.

— Chỉ mà uống cà phê, uống sữa chứ.

Mọi người cười lớn thích thú. Ông con trai to đầu tên Tuấn làm bộ nghiêm trang:

— Chả lẽ tôi lại phải lật Thánh kinh của Chúa ra nhắc nhở với quý vị một lần nữa.

Kể đầu bàn lấy giọng của một nhà giảng đạo, ồm ồm:

— Các con thân mến, đừng tản tỉnh trẻ nhỏ, dù với cái bánh hay cái kẹo. Bởi vì thực sự bánh kẹo là đồ ngọt nhưng đôi khi vẫn có chút độc.

Một trận cười nữa lại nổi lên như sóng. Quyên Quyên biết mình được mọi người chú ý tới nhưng cô bé không thể hiểu được những câu nói đùa vui nhộn của đám con trai con gái cùng tuổi anh tuổi chị mình, nên không thể góp được những nụ cười thích thú như họ. Cô

bé có bông hoa trắng trên tay là một điều thú riêng. Ông con trai ga lăng ngồi đối diện không bỏ sót một cử chỉ của cô bé, chàng ta nhận ra cô bé làm cái gì cũng dễ thương hết, cũng lạ lùng hết.

— Uống nữa nha.

Chàng ta rót thêm nước cam vàng vào lưng ly, uống đi, ăn gì anh lấy nữa cho. Nhưng cô bé không uống mà cắm bông hoa vào chiếc ly nước cam vừa được rót đầy, và nghiêng đầu ngắm nghía lấy làm ưng; cũng phải cho hoa uống nước ngọt nữa chứ. Trời ơi dễ thương quá, có thể chàng reo thầm trong đầu vậy và không thôi nhìn người con gái nhỏ ngồi trước mặt mình một cách rất «say».

Bàn tiệc phần đông là con gái, nên người con trai to đầu và đưa con gái luôn là đề tài hứng thú của họ.

Con bé thật dễ thương. Ông con trai to đầu thấy thêm một hơi thuốc, châm lửa và phun khói mù mịt. Con bé ở bên này bàn xô hai bàn tay phủ khuất bông hoa, như một sự che chở.

— Làm chi vậy cô bé?

Ông con trai hỏi, lấy làm lạ. Cô bé chun mũi:

— Nhỡ nó héo mất của người ta thì sao?

— Làm sao mà héo được, nó đang uống nước cam đầy thôi.

— Nhưng nó không chịu được khói thuốc lá chứ bộ.

Người ta. Chứ bộ. Em bé có vẻ dữ. Ông con trai dụi tắt điếu thuốc lá mới hút được có vài hơi. Con bé cười hàng răng trắng muốt nở điều đặn, mắt nhìn người con trai chớp chớp như một điều biết ơn sau khi rút hai tay về.

Ông con trai to đầu hỏi:

— Nhỏ tên gì?

— Quyên Quyên.

Con bé chu mỏ nói rất nhỏ nên ông con trai phải nghiêng hẳn người qua mặt bàn, hỏi lại:

— Gì cơ?

Thực ra cô ta chỉ chu cái mỏ nói mà không phát ra âm nên dù ông con trai, đối diện tai có thính cách mấy, có vận dụng cả tâm thần để lắng nghe cách mấy đi nữa cũng chẳng nghe được cô ta nói gì. Đưa con gái nhỏ thật tình sanh nghịch ngợm, nó đợi cho kẻ đối diện hỏi đến lần thứ ba mới chịu trả lời lớn hơn một chút. Nhưng ông ta vẫn không nghe rõ được.

— Tên của mình sao lại quên được.

— Không phải.

— Chứ nhỏ tên gì, nói lớn cho anh nghe rõ đi.

— Quyên.

— Quyên là chim Đổ Quyên ấy hử?

— Không biết. Chim Đổ Quyên là chim gì ạ?

— Anh cũng... không biết.

— Anh là người lớn mà không biết. «Nu» ghê.

— Nu là sao?

Con bé chỉ khúc khích cười, không giải thích tiếng «lóng» mà ở nhà các anh thường đùa máng nhau. Nhưng lát sau đó thì ông con trai lớn đầu tên Tuấn nọ cũng hiểu được là con bé dám chê mình ngu. Không sao. Chàng ta cười cười. Buổi sinh nhật của em gái mình không ngờ làm chàng lý thú đến thế. Tiệc tàn, cả bọn kéo nhau ra ngoài sân tán gẫu một chập nữa. Đó là lúc mà ông con trai to đầu ga lăng nọ đã lấy trộm con búp bê Bella tóc vàng của em mình đem cho Quyên Quyên.

— Nhìn chi dữ vậy nhỏ?

— Con búp bê.

— Nó đẹp lắm hử?

— Đẹp chứ. Tóc nó vàng.

Bella là bạn của Thúy Hồng từ hồi nhỏ. Cũng như những con búp bê mà nàng thích khác. Bây giờ chỉ còn đứng đề tưởng nhớ lại một thời được nâng niu chiều chuộng trong tủ kính. Đứng thật buồn. Nhưng ngoài Thúy Hồng ra, không ai là người được chuyển tay những đồ chơi dễ thương ấy. Mười sáu tuổi nàng vẫn còn thích được nhìn ngắm, chúng đứng xếp hàng trong những ô tủ, thỉnh thoảng bị nhắc ra một cô đề chải tóc và «tập thể dục» cho chúng khỏi mỏi chân mỏi tay vì đã lâu phải đứng yên. Dù chẳng còn là của những ngày thơ ấu cũ nữa nhưng Thúy Hồng vẫn không chịu nhường lại một cô búp bê dễ thương nào của nàng cho bọn cháu, mặc cho bọn nó vòi và được các người lớn yểm trợ, nhưng cũng không đứa nào mở được tủ kính của nàng. Cho đến khi có Quyên Quyên, cô bé mất nai đến.

— Thích không?

— Cho Quyên mượn ẵm thử một lần đi.

Lập tức ông con trai đi kiếm chiếc chìa khóa tủ kính em gái mình bỏ đâu đó trong ngăn kéo và mở lấy con búp bê tóc vàng đẹp nhất ra đưa cho Quyên Quyên.

Đôi mắt con bé sáng như sao:

— Dễ thương ghê nơi.

(còn tiếp)

TÒA SOẠN

● **TỊNH TÂM (Huế)**: Bài của cháu tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Không có thất lạc dấu, đừng lo. Bấy giờ nhất định không thở than nữa. Bạn ngọc vẫn còn muốn cho TN sống mà.

● **NGỌC SƯƠNG (Cam Ranh)**: Cần gì phải lấy bút hiệu. Tên thật của cháu cũng được rồi.

● **UYÊN NGÀ**: Bài của em đã nhận được. Và tòa soạn đang đọc. Em chờ san 4 số báo để biết kết quả nhé.

● **TẠ VĂN SĨ (Qui Nhơn)**: Đề nghị bạn nên dùng một bút hiệu, dùng nhiều bút hiệu rồi cuối cùng không còn thích bút hiệu nào nữa. Đó là kinh nghiệm. Bài bạn đã nhận đủ, đăng một ít. Đúng, hai người bạn nói là một. Bạn gửi cho cái địa chỉ chắc chắn để tiện liên lạc.

● **PHẠM NGUYỄN (?)**: Vì bút hiệu Phạm Nguyễn đã có người dùng

trước rồi (đã có bài đăng ở TN số 55) nên đề nghị bạn đổi một bút hiệu khác.

● **NGUYỄN BẢO KHÁNH (Saigon)**: Tòa soạn vẫn mong có bài hay để đăng. Vì thế cháu đừng lo sợ bài mình bị bỏ rơi. Hãy tin tưởng mọi điều: Nếu ta có tài thì không ai dìm được tài của ta cả. Xã chỉ mừng ông ở tòa soạn Tuổi Ngọc. Hy vọng nhận được bài mới của cháu.

● **NHÃ NGÀ (Đà Lạt)**: Đúng như cháu nghĩ, vẽ bằng mực đen và trên giấy cứng. Cháu cứ gửi bài về cho TN đi, dọa chơi cho vui sao. Thư gửi ở hộp thư là yên chí lớn, không lạc dấu.

● **NGUYỄN TRUNG NGHĨA**: Rồi ai cũng là lính hết, những cây viết nhỏ bé ngày xưa rồi phải lớn theo thời gian chứ. Vẫn nhớ em. Khi nào nghỉ phép về Saigon nhớ ghé Tòa soạn chơi. Đồng ý, một cháu củ phê.

● **YÊN THU (Saigon)**: Viết bài cho TN dễ mà khó. Viết làm sao cho hợp với Tuổi Ngọc? Đó là vấn đề. Mỗi người có một cách viết. Nghĩ rằng em cũng có một cách viết. Tòa soạn chỉ mong có bài vừa ý để đăng. Hy vọng sẽ có bài em.

● **MỸ HOA (Tam Kỳ)**: Sẽ cố gắng liên lạc với người ấy về việc chân nhờ. Chờ nhé.

● **CHU HẠ CHI (Bảo Lộc)**: Bài hiệu của cháu được rồi, không trùng với ai đâu. Nếu cháu cố động tích cực như thế thì chắc TN sẽ sống dài như ông Bành Tồ.

● **DI HẠ (Đà Lạt)**: Đó là tại con cháu Kiến Vàng đăng tri. Xin ghi nhận một sơ sót kỹ thuật. Có tài toán ghê ấy nhỉ. Hôm nào gửi cái bài dài ấy về đi. TN sẵn sàng chờ. Chúc thi đỗ.

● **PHẠM HOÀI THƯƠNG (Ninh Hòa)**: TN vẫn cố gắng hết sức mình để chờ. Mong là bạn không chê. Có gì bạn cứ gửi về cho TN.

● **CHIỀU THU (Cần Thơ)**: Như vậy TN vẫn còn nhớ em đấy. Ngán sao? Sao lâu quá không thấy em gửi bài cho TN? Cũng chỉ ước mơ sống mãi trong mơ ước của bạn ngọc mà thôi. Nếu năm nay có thi, chúc em thi đỗ.

● **NGỌC BÍCH (Saigon)**: Hai bài thơ của em Tòa soạn đã nhận được. Còn mục mà em đề nghị đã có rồi đó.

● **MÂY TRỜI (Phan Thiết)**: Đã trả lời thư cho em rồi, chờ bộ. Còn bài thi đang đọc. Viết dấu phải chỉ bạn viết sự thật. Người ta đã chẳng thường nói nhà văn là vua những tưởng đó sao?

● **VÂN ANH**: Bút hiệu của bạn không trùng với ai hết, có thể giữ được đấy. Còn bài thì Tòa soạn đang đọc.

● **TRẦN TÂM AN (Thủ Đức)**: Bút hiệu của cháu cũng không trùng với ai đâu. Bài cháu Tòa soạn đang đọc.

● **TRẦN MẠC PHÙ DUNG (Tuy Hòa)**: Đọc TN, viết thư cho TN cháu đã là bạn ngọc của TN rồi.

● **LAM DU (Gia Định)**: Ở Tòa soạn không giữ lại báo cũ, nên rất tiếc không còn có số báo đó để gửi cho bạn.

● **M. DUNG (Vũng Tàu)**: Mỗi tuần đón nhận một số báo là cháu đã giúp cho TN đi nổi con đường của mình đi vậy. Những cái cháu đề nghị vẫn có ở mục Chạp Phở ấy mà. Quên rồi chăng?

● **ĐINH THỊ TUỞNG HẠ (Saigon)**: Viết thư gì buồn quá vậy? Tình cảm như dòng sông mà, khi vui khi buồn. Người ta thường phải chịu đựng như thế đấy. Lâu rồi anh cũng không gặp những người đó.

● **THẢO (Khánh Hội)**: Đã đọc kỹ thư của em. Nếu đăng sẽ sửa lại như lời em dặn.

● **VÔ THỊ PHƯƠNG (Saigon)**: TN vẫn « oai » à? Trong khi đó Tòa soạn lại thấy tờ báo eo xèo quá. Nhưng thôi, em cho TN « oai » thì cứ oai vậy. Sợ gì nhỉ!

● **TRƯƠNG DUY DIỆM (Tam Kỳ)**: Nhiều người đã đi lính nhưng vẫn còn xem TN là người bạn nhỏ. Điều đó làm Tuổi Ngọc xúc động vô cùng. Cám ơn lời chúc lành của em.

● **PHẠM TƯƠNG (Đà Nẵng)**: gửi bài cho TN mà gọi là... mạo hiểm thì nghe ghê thật. Cứ gửi bài về đi đừng nhìn TN to lớn như thế. TN là báo của bạn ngọc mà. Cám ơn lời chúc lành của bạn.

● **HỒ THY CƠ** (Di Linh) : Chắc nay thì bạn đã công tác xong ? Khi nào ra trường, về Saigon nhớ ghé chơi. Mong nhận được sáng tác mới của bạn.

● **NGUYỄN THỊ MỸ TRANG** : Sự « thông cảm » và khích lệ của cháu dành cho TN là một an ủi lớn cho anh em Tòa soạn. Đã nhận được đủ các bài của cháu. Tiện đây đính chính cho cháu là, Mỹ Trang tác giả bài « Một mùa mới » đăng ở TN 105 không phải là Nguyễn Thị Mỹ Trang ở Thị Nghè.

● **TRẦN NGUYỄN VĂN M.** (SG) : Chào rào đón ghê quá làm Tòa soạn cũng đâm ra e dè khi đọc bài của cháu. Không có lệ « tiết lộ » bài được chọn đăng hay không cháu ạ. Cứ để « bí mật » cho nó hồi hộp vậy mà.

● **ĐÌNH HUYỀN** (Nha Trang) : Ai kêu cháu nói chắc với bạn làm gì, trong khi TN chả có gì chắc chắn cả. Nhưng thôi. Cũng hứa với cháu lần này vậy.

● **THANH THUY THOẠI VI** (SG) : Sao lại không trả lời. Bữa nay trả lời cho em đây. Mong sẽ không còn trách TN nữa. TN sẽ sống mãi với khổ báo nhỏ nhắn này. Em gần tâm đón TN mỗi tuần nhé.

● **NGUYỄN MINH THÔNG** (Chương Thiện) : Có rất nhiều người chỉ mới đọc TN ở mấy số gần đây. Cháu đọc TN từ số 90 đã là ... kỳ cựu rồi. Cám ơn lời chúc lành của cháu.

● **UYÊN** (Kiên Tân) : Tỉnh nào bạn ít thì nhà phát hành gửi báo ít. Đó là lẽ tự nhiên cháu ạ. Tuy nhiên sẽ lưu ý nhà phát hành xem sao. Thư cháu làm tòa soạn cảm động lắm. Sẽ cố gắng như lời cháu nói.

biết một biết mười ● nguyên thế (tiếp theo trang 15)

chắc có rất nhiều hành tinh mà với khả năng khoa học hiện nay, loài người chưa thể tìm ra hết được.

Nếu chỉ nói đến Thái Dương hệ thì ngoài Trái Đất và vệ tinh của nó là Mặt Trăng, còn có 8 hành tinh là Mercure, Venus, Mars, Jupiter, Saturne, Uranus, Neptune và Pluto.

Các hành tinh này đều chuyển

động quanh mặt trời theo những quỹ đạo khác nhau.

Những tài liệu Việt ngữ về không gian rất hiếm. Những tài liệu viết bằng Anh, Pháp ngữ tương đối có nhiều hơn, em có thể tìm mua tại các tiệm sách lớn ở Saigon hoặc tới Thư viện Quốc gia tìm ở các mục Khoa học, Không gian, Thiệp Văn, hoặc Sciences, Espace, Astronomie.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VÂN

Bà La, Hiền Thy Họa My, Võ Nhất Long, Nguyễn Miên Trường, Khánh Hương, Hoài Đông, Mây, Kiều Giang, Dòng Sông Bùi Thị, Mỹ Trang, Từ Thị Nguyên Dy, Lâm Diệp Kha Thụy, P.P. Mây, Hồ Thy Cơ, Bùi Huyền, Hoàng Thị Tuyết Nga, Hoàng Minh, Hoàng Du Thụy, Trần Ngọc Vũ, Linh Ca, Nguyễn Thị Kim Hạnh, Li Ti Sa, Đặng Trần Cẩm Chương, Bắc, Đỗ Kỳ, Cẩm Chương, Hồ Huỳnh, Võ Kim Uyên, Trầm, Đoàn Đông, Ngô Ngọc Hùng, Thoại Ly, Phạm Thị Kim Phượng, Chiêu Lý, Khuê Mai, Đoàn Thanh Huyền, Vũ Thụy Hoài Vũ, Minh, Nguyễn Thụy, Thơm Mưa, Thương Bình, Đông Cẩm, Lê Trần Vĩ Tuyền, Nguyễn Thị Tiểu My, Bằng Dương, Thanh, Lê Văn Hảo, Thạch Lựu Hiên, Lương Ngọc, Lý Bửu Lâm, Nguyễn Thị Vông Vang, Nghi Hạnh, Châu Thị Kim Ngân, C.T., Thế Trúc, Trần Thị Ka Lăng, Phan Sao Tròn Rừng, Phan Thị Uyên Uyên, Bình Thạnh Đông, Nguyễn Lệ Chiêu Xưa, Võ Thị Phương Hoa, Mây Mây, Vũ Nhật Nguyên, Nguyễn Thị Thu Oanh, Nguyễn Tiến Hải, Phan Tất Loan, Hoài Thanh, Trần Thụy Chiêm, Sợi Tóc Mây, Nguyễn Quang Hiền, Fami Nương, Hoài Thy, Nguyễn Thụy Thụy Thúy, Trinh Nữ Nhạn, Mỹ Trang, Hàn Tuy, Lã Đức Nghiễm, Trần Cúc Hương, Vũ Lệ Ái, Sơn Tước, Nguyễn Thị Minh Huy, Việt Phương, Nguyễn Thị U Mê, Trần Hữu Tâm Phương.

THƠ

Pha, Thương Hoài Tâm, Như Hạt Cát, Nguyễn Thị Hương, Nguyễn Hàn Đông Thảo, Trương Hoàng Minh Hạ, Ngự Vũ, Đỗ Văn, Hoàng Miên Di, Trần Anh, Hạ Thanh, Thư Duy, L. Ng. Hồng, Dương Thường, Nguyễn Thị Tiểu My, Chu Ru, Phạm Anh Tuấn, Cao Văn Phi, Hạ Dương Tiết, Nguyễn Văn Lạc, Trần Hữu Tâm Phương, Hoài Phong Thảo, Hạ Uyên Thảo, Huyền Lang, Sương, Hoàng Hải Yến, Hoa Đại, Mừng Hoàng Vu, B.N.K, Nguyễn Tế Khuiên, Ái Minh, Kim Loan, Phan Thụy Thuần Uyên, Nguyễn Miên Trường, Như Nguyễn, Trần Hoàng Phước, Thương Hoàng, Phạm Viết Thiên, Lê Hồng Chương, Trương Đình Tuấn, Quang Tuấn Dũng, Vũ Linh, Ngọc Anh, Kinh Thượng, Nguyễn Hoài Mỹ, Hoàng Văn Tuy Hòa, Nguyễn Thái Như Ngọc, Thiêng Từ, Thụy Khanh, Nguyễn Thạch, Lâm Phương Thảo, Dạ Vũ, Trần Ngọc Xinh, Phạm Hoài Thương, Lê Đức Lang, Cao Thiêng, Phượng Ngọc, Đình Thị Tường Hà, Nguyễn Ngọc Hoàng, Trang Mỹ Lệ, Miêu Hạ, Hải Yến Linh Thy, Vũ Giang Đình, Lê Đức Lang, N. H. Hoài Sơn Thanh, Hoài Tử Phong Trần, Lưu Đông Khánh, Hồ Thị Nguyệt Thanh, Phạm Viết Thiên, Đình Hoan Huyền, Thạch Truyển, Lê Văn Ngải, Th. Gauthier, Kim Ban.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

MONT BLANC

của xứ non cao

*dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*